

Rose

教主走失记

ท่านประมุขหลงลืมเพื่อนรัก
เล่ม 2

一世华裳 อีชี้อั้วฉาง

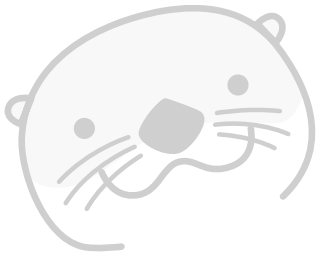
เขียน

RML

แปล

SUMMER

วาดภาพปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เขาเรียงลำดับความคิดพลางเดินอ้อยอิ่งกลับไปที่เรือนเล็ก
เมื่อเปิดประตูพบศิษย์ที่อ่านตำราอยู่ก็รู้สึกเจริญหูเจริญตายิ่งนัก”

— อีชี้อั้วฉาง

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ตอนนี้น้องเลี้ยวหรือท่านประมุขยกก็ฟื้นคืนความทรงจำเรียบร้อยแล้ว กลับไปเป็นประมุขลัทธิมารจอมวางแผนและเก่งกาจคนเดิม แสนคือ จนแม้แต่ศิษย์ก็ต้องกุมขมับ คาดว่าทั้งโลกหล้าคงมีแต่ศิษย์ที่เหวินเหรินเหิง ผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ทันน้อง

ในเมื่อนายเอกของเราจดจำทุกอย่างได้แล้ว ก็สานต่อภารกิจ เปิดโปงหมากลีลาวต่อทันที แต่คราวนี้ยังมีผู้ช่วยมาร่วมสมทบอีกมากมาย ทั้งเจ้าสำนักเหวินเหริน พ่อพระเอกแสนดีที่ทำทุกอย่างเพื่อศิษย์น้อง ประมุขเซียที่ดูจะเจ้าเล่ห์ยิ่งกว่าประมุขเย่ จนแม้แต่ผู้อาวุโสลัทธิมาร ยังเซ็ดชขาด และสหายของเหวินเหรินเหิงที่มีความแค้นกับกลุ่มหมากลีลาว ด้วยเช่นกัน เรียกว่ารวมพลตัวเบิ่งจนหมากลีลาวเริ่มร้อนใจและวางแผน จะเป็นฝ่ายบุกบ้าง

แต่จะบุกสำเร็จหรือไม่ หรือจะถูกกลุ่มของหมากลีลาวด่าตลบหลัง อีกครั้ง ใครจะเป็นฝ่ายพลาดท่าก่อน มาลุ้นกันต่อได้เลยค่ะ

Rose

ທດສະຍອຳນ

ประมุขตั้งถาม “จะเอาคนไปทำสิ่งใด”

ดิงสี่ไหลยืนตัวตรงแหนหัวแล้วกล่าวเบาๆว่า “เรียนท่านพ่อ ข้ากับพวกพี่รองเว่ยไม่ได้เจอกันมานานแล้ว อยากออกไปกินอาหารร่วมกัน ตอนนี้สถานการณ์ยังไม่คลี่คลาย ส่วนคุณชายเสี่ยวสุญเสี่ยวรุทธ์ทั้งหมดต้องการการอารักขา ดังนั้นมีกำลังพลไว้มากหน่อยย่อมดีกว่า”

ประมุขตั้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกล่าวว่า “บอกความจริงมา”

ดิงสี่ไหลเจียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่า “เมื่อวานลูกเค้นถามสิ่งใดจากปากคนเป่าขลุ่ยไม่ได้เลย รู้แคว່นางอาศัยอยู่ที่ไหน แม่เจ้าอาวาสหนีหายนจะส่งคนไปค้นหาแล้ว แต่คุณชายเสี่ยวบอกว่ากินอาหารเสร็จแล้วควรไปดูอีกสักรอบย่อมดีกว่า เพื่อมีสถานที่อย่างห้องลับซ่อนอยู่ ลูกกลัวว่าจะมีอันตราย จึงอยากพาคนไปเพิ่มอีกสักเล็กน้อย”

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่เตรียมการมาล่วงหน้าแล้วเช่นกัน หากผู้อาวุโสสงสัย พวกเขาจะตอบเช่นนี้ ประมุขตั้งมองเขา เมื่อไม่เห็นพิรุณบนสีหน้า ดิงสี่ไหลจึงกล่าวว่า “ให้พวกเว่ยจิ้นกับเสี่ยวเทียนตามเจ้าไป”

ทันใดนั้นดิงสี่ไหลถึงกับเสียวอาการไปเล็กน้อย “หา?”

ประมุขตั้งถาม “ทำไมรี?”

ดิงสี่ไหลสงบสติอารมณ์อย่างรวดเร็วแล้วพูดจาห้วนล่อม “เราแค่ไปกินอาหารกันแล้วค่อยไปเดินดู สถานการณ์ในวัดเส้าหลินวุ่นวายเช่นนี้ ให้พี่ใหญ่เว่ยอยู่ช่วยท่านพ่อเถิด”

ประมุขตั้งกล่าว “ไม่ต้อง”

เมื่อเห็นว่าบิดาตัดสินใจแล้ว ดิงสี่ไหลก็กลัวยิ่งพูดจะยิ่งผิดแผน จึงได้แต่เห็นด้วยและยอมรับชะตากรรม

ตอนนี้เยียวเองก็เกือบจะพร้อมแล้ว จึงหยัดกายยืนขึ้นช้าๆ แล้วกล่าวลาศิษย์พี่

เยียวแคะจะไปกินอาหาร เหวินเหรินเหิงจึงไม่อาจออกไปส่ง ทำได้เพียงนั่งอยู่เช่นนั้น เมื่อเห็นว่าเขากำลังจะออกไปข้างนอก ก็เผลอจับข้อมืออีกฝ่ายไว้โดยไม่รู้ตัว

เยไยวผินหน้ากลับไป “มีสิ่งใดหรือ”

เหวินเหรินเหิงมองเยไยว “จำคำที่ข้าเอ่ยเมื่อวานนี้ไว้ด้วย”

เยไยวอยากจะพยักหน้าตอบรับ แต่พลันนึกขึ้นได้จึงเอ่ยถาม “ศิษย์พี่ ท่านไม่ได้อยากแต่งงานเร็วหน่อยหรือหรือ หากข้าได้รับ บาดเจ็บจริง แล้วท่านเอาแต่ให้ข้าชุกอยู่ข้างกายท่าน ไม่กลัวว่าจะทำให้ พี่สะใภ้โกรธหรือ”

“ข้าสัญญาแล้วว่าจะลองพยายามกับเจ้าสักตั้ง ย่อมไม่ตระบัดสัตย์”
เหวินเหรินเหิงกล่าวเสริม “หากว่าเป็นไปได้ ข้าก็อาจจะสู้ขอเจ้านั่นแหละ”

คำพูดนี้เรียบง่ายยิ่งนัก ไม่มีทั้งความคลุมเครือหรือแววล้อเล่น แฝงในคำนั้นแม้แต่น้อย ราวกับเอ่ยออกมาเพื่อหยุดคำพูดเมื่อครู่นี้ของเขา โดยเฉพาะ คำพูดของเยไยวจึงติดค้างอยู่ในปาก ในที่สุดแล้วก็อดรับลูก กล่าวตามไม่ได้ว่า “เช่นนั้นการที่ข้าออกไปข้างนอกครานี้ ศิษย์พี่จะไมกล่าวอะไรสักหน่อยหรือ”

เหวินเหรินเหิง “...”

เยไยวมองเหวินเหรินเหิงก่อนเอ่ยกลับหัวเราะ “พูดเล่นนะ ข้าไปละ”
ยามประตูแง้มออกมีเสียง “เอี้ยด” ดังขึ้นแว่วเบา จากนั้นก็เงียบลง
เหวินเหรินเหิงอยากจะยกมือขึ้นกุมหน้าผาก
เขาไม่ค่อยเข้าใจว่าศิษย์น้องทำเช่นนั้นเพื่อสิ่งใด

นับตั้งแต่พวกเขาพูดคุยกันจนเข้าใจกระจ่างแจ้ง ศิษย์น้องก็หยุดทำ เช่นนี้มาพักใหญ่ ไม่รู้ว่าเหตุใดยามนี้ถึงหวนกลับมาทำอีกครา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อศิษย์น้องรู้ว่าประมุขเยกับคุณหนูเถามีความสัมพันธ์คลุมเครือกันอยู่ เหตุใดจึงต้องคอยหยั่งเชิงเขาเป็นครั้งคราวอีกเล่า

คงไม่ใช่ว่ากำลังยั่วเย้าเพราะมีใจให้เขาจริง ๆ กระจ่าง

เหวินเหรินเหิงรินชาถ้วยหนึ่ง พลังตริกตรองลึกซึ่งอย่างเงียบ ๆ

เมื่อเยไยวมาถึง เว่ยเจียงเยว่และบรรดาคุณชายเจ้าสำนักต่างก็อยู่ที่นั่น กันครบแล้ว

พวกเขาอสังกพักก็เห็นบุตรชายผู้นำสหพันธ์กับดิงสี่ไหลทยอย

ปรากฏตัว คนแรกเฝ้าปาก ดูเหมือนอยากหัวเราะแต่ข่มกั้นเอาไว้ คนหลังไม่มีท่าทีของลูกผู้ลากมากดีเหมือนวันก่อน สีหน้าตึงเครียด เล็กน้อย ดูสงบและน่าเชื่อถือ

คุณชายจากสำนักต่าง ๆ พลันประหลาดใจเล็กน้อย ทว่าเมื่อเห็น คนข้างหลังตั้งสีไหลชัดเจน จู่ ๆ ก็อดขำออกมาไม่ได้ แม้แต่แววตาของ เว่ยเจียงเยว่ยังเผยให้เห็นรอยยิ้มอยู่เล็กน้อย

เยไย่วมองปราดเดียวก็จำได้ว่าคนที่ติดตามตั้งสีไหลคือเว่ยจิ้น หัวหน้าที่ของกลุ่มเงาจันทร์รา เมื่อประมุขตั้งได้รับแผนที่ส่วนแรกก็โยน ภาระให้คนผู้นี้เป็นแนวหน้าทางไป ข้างกายเว่ยจิ้นยังมีคนอื่นผู้หนึ่ง สวมหน้ากากปิดใบหน้าครึ่งบนไว้ เผยเพียงมุมปากที่เผยอขึ้นเล็กน้อย มองดูคล้ายแสร้งยิ้มอยู่หลายส่วน

เยไย่วถาม “เขาคือ?”

เว่ยเจียงเยว่ตอบ “เหรินเส้าเทียน เป็นรองหัวหน้าของกลุ่ม เงาจันทร์รา มีหน้าที่คุ้มกันคุณชายตั้งเกือบตลอดเวลา พวกเขาน่าจะมาถึง วัดเส้าหลินพร้อมกันเมื่อวานนี้ เจ้าจึงไม่เคยเห็นมาก่อน”

เยไย่วพยักหน้า รอจนกระทั่งพวกเขาเดินเข้ามาใกล้เส้นทางที่จะ ออกจากวัดเส้าหลินด้วยกัน

รถม้าเตรียมพร้อมนานแล้ว ทุกคนต่างแยกย้ายกันขึ้นไป

เว่ยเจียงเยว่ บุตรชายผู้นำสหพันธ์ และตั้งสีไหลย่อมนอยู่ในรถม้า คันเดียวกัน ส่วนเยไย่วซึ่งเป็นเสาหลักของพวกเขาได้รับเชิญเข้ามาเช่นกัน

ทันทีที่เยไย่วนั่งลง บุตรชายผู้นำสหพันธ์ผู้ซึ่งอดทนมานานในที่สุด ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป หัวเราะเสียดจันร่างล้มลงท่ามกลางสายตาทิฆาตของ ตั้งสีไหล ร่างทั้งร่างยังกระตุกไม่หยุด

เยไย่วถาม “ข้าอะไรไร?”

“ข้า...ข้าเล่าเอง เรื่องนี้สุดยอดจริงๆ” บุตรชายผู้นำสหพันธ์ตะกาย ลุกขึ้นมา อาศัยจังหวะที่ยามนี้ตั้งสีไหลไม่อาจต่อ่ยใครได้ ยิ้มพาลองอธิบาย คลายความสงสัย “เพราะเว่ยจิ้นก็ตามมาด้วย”

เยไย่วเลิกคิ้ว “แล้ว?”

“เว่ยจิ้นมีอุปนิสัยเถรตรงและเป็นคนจริงจัง ไม่ว่านายน้อยของเขา จะทำสิ่งใด หากประมุขตั้งเอยถาม เขาก็จะตอบตามความจริงทั้งหมด หากจะให้เล่าตั้งแต่แรกนั้น...” บุตรชายผู้นำสหพันธ์ลดเสียงลง เขายิ้มแล้ว เล่าเรื่องราวในอดีตของดิงลี่ไหลที่คุณชายสำนักต่าง ๆ ล้วนรู้จักกันดี

ครั้งหนึ่งดิงลี่ไหลติดตามประมุขตั้งออกไปข้างนอก ทว่าไม่ต้องการ กินอาหารร่วมโต๊ะ จึงหาข้ออ้างลักข้อเฟินหนีไป

ยามนั้นเหวินเส้าเทียนไม่อยู่ ประมุขตั้งจึงส่งเว่ยจิ้นไปตามดูดิงลี่ไหล เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายไปวุ่นวายที่ใด ดิงลี่ไหลคิดอย่างไรก็สงสัยว่าคนของกลุ่ม เงามัจฉาแล้ววางง่าย จึงสั่งให้เว่ยจิ้นเก็บเป็นความลับ แล้วมุ่งหน้าไปยัง หอคณิกา เว่ยจิ้นยอมแฉ่งประมุขตั้ง เมื่อประมุขตั้งบุกมาถึง ดิงลี่ไหล อยู่ในช่วงเช้าด้ายเข้าเซ็มพอดี้ ครั้นเห็นบิดาก็ลุกขึ้นยืนอย่างเคร่งขรึม โดยสัจจาทฎาน ทว่าทั้งร่างเปลือยเปล่าล่อนจ้อน ช่วงล่างยังแข็งค้างอยู่ เสียด้วยซ้ำ ประมุขตั้งโกรธเกรี้ยวมากจนหวัดจะลบล้างสิ่งนั้นของเขาทิ้งเสีย

เยไย่วหลุดหัวเราะ

ดิงลี่ไหลเศร้าโศกและซุนเคืองยิ่งนัก “เล่าพอหรือยัง ต้องหัวเราะ อีกกี่ปีถึงจะพอ”

“ข้าหัวเราะได้อีกครึ่งก่อนชีวิตเลยละ” บุตรชายผู้นำสหพันธ์หัวเราะ เยาะเย้ย ก่อนจะมองไปทางคุณชายเสี่ยวแล้วกล่าวปิดเรื่อง “ตั้งแต่นั้นมา ยามอาไหลเห็นเว่ยจิ้นจะรู้สึกเกรงกลัวเล็กน้อย ไม่กล้าทำชั่วต่อหน้าเขา”

เยไย่วกระแฉ่ง “เข้าใจแล้ว”

ดิงลี่ไหลพึมพำแล้วเบือนหน้าหนี คร้านจะสนใจพวกเขาอีก

หลังจากเยไย่วและพรรคพวกออกไป เหวินเหวินเหิงที่นั่งได้เพียงครู่หนึ่ง ก็มีคนของวัดเส้าหลินมาเรียกตัว

เพราะหอมเทวดาจีและหอมเทวดาน้อยฟางพบจดหมายที่เขียน ด้วยลายมือในกองของจิปาเถพวกนั้น หลังจากอ่านดูแล้วก็ได้รู้เรื่อง ที่น่าสะพรึงกลัว เจ้าอวาสจึงส่งคนมาเรียกพวกเขาทุกคนให้มารวมตัวกัน ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยงวันแล้ว เจ้าอวาสจึงตัดสินใจจัดสถานที่

ในห้องอาหาร วางแผนจะกินอาหารไปด้วยเสียเลย

เมื่อฉินเยว๋เหมียนไต้ยินก็ปวดศีรษะ จึงโบกมือกล่าว “ซินกินผักอีก ซ้าคงได้กลายเป็นผัก ไม่ต้องห่วงซ้า เจ้าไปเถิด ซ้าจะหาคนออกไปตี๋มด้วย ลักสองสามคน”

เหวินเหรินเหิงย่อมปล่อยฉินเยว๋เหมียนไป แล้วเดินเข้าไปในห้องอาหารคนเดียว เมื่อมองไปทางหมอเทวดาจี้ที่ยืนอยู่ตรงกลาง เห็นอีกฝ่ายที่ใบหน้าใจดีเสมอมากลับเคร่งขรึมอย่างหาได้ยาก จึงคิดว่า สถานการณ์น่าจะรุนแรงไม่น้อยทีเดียว

ผู้คนต่างทยอยมาจนครบ ครั้นหมอเทวดาจี้เห็นทุกคนมองมาที่เขา ก็อธิบายเรื่องนี้อย่างค่อยเป็นค่อยไป

ทุกคนจึงได้รู้เรื่องราวว่า หมอเทวดาจี้และลูกศิษย์เจอจดหมาย โดยบังเอิญ ในนั้นมีบันทึกบางอย่างเกี่ยวข้องกับยา หลังจากพวกเขา วิเคราะห์อยู่สักพัก ก็สรุปได้ว่าเป็นยาที่ปรุงสำเร็จตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว หลายคนสีหน้าเปลี่ยนไป “ว่าอย่างไรนะ”

เจ้าสำนักเกือบประหลาดใจจึงเอ่ยขึ้นว่า “หากปรุงสำเร็จตั้งนานแล้ว หมากสีขาวยังเสี่ยงภัยอยู่ในคุกผู้ถือเพื่ออันใดกัน”

“หมากสีขาวยากำลังปรุงยาเพิ่มอย่างต่อเนื่อง” หมอเทวดาจี้ถอนหายใจ แผลวเบาพลงกล่าว “ยาปรุงสำเร็จขั้นต้นใช้ได้ผลกับคนธรรมดาเท่านั้น หลังจากนั้นจึงเริ่มควบคุมผู้ฝึกยุทธ์ได้ ทว่าหากกำลังภายในสูงเกินไป ก็จะไม่ได้อะไร”

ไม่จำเป็นต้องพูดส่วนที่เหลือ

การที่หมากสีขาวยุอยู่ในคุกผู้ถือ เขาต้องคิดจะผลิตรายาที่ได้ผลดียิ่งขึ้น เพื่อควบคุมยอดฝีมือที่แข็งแกร่งขึ้นไปอีกเป็นแน่

“ยังมีอีกอย่างหนึ่ง” หมอเทวดาจี้เล่าต่อ “หมากสีขาวยพัฒนา ผงกักเก็บวิญญาณในไอสถนั้นเป็นพิเศษโดยใช้ตัวยาลาหลายขนาน ในจดหมาย มีบันทึกอยู่บางส่วน สิ่งสำคัญคือหากเด็กถูกจับไปทดลองยา ในช่วงที่เด็ก กำลังสับสน พวกนั้นจะสร้างตัวตนและภูมิหลังใหม่ช่วงหนึ่งให้แก่เด็ก โดยละเอียด ซึ่งอาจทำให้ความทรงจำก่อนหน้าเลือนราง แล้วค่อย ๆ ลอบ

กล่อมเกลางจนเขากลายเป็นอีกคนหนึ่งโดยไม่รู้ตัว หมากสีขาน่าจะเคยลองใช้กับเด็กสักคนมาแล้ว”

ทุกคนสุดท้ายใจเย็นวาทันที ยังไม่ทันได้แสดงความคิดเห็น ก็เห็นศิษย์วัดเล่าหลินวิ่งเข้ามาบอกพวกเขาว่ามีคนส่งจดหมายมาอีกหนึ่งฉบับ พวกเขาจึงรีบหยุดกายลุกขึ้นเดินออกไป

เมื่อตรวจดูลายมือบนซองจดหมายครู่หนึ่ง พบว่าหมากสีดำเป็นผู้ส่งมา ทั้งยังให้คนอื่นมาส่งจดหมายเหมือนครั้งก่อนๆ เจ้าอาวาสถือหยาบปล่อยคนที่มาส่งจดหมายไป แล้วเปิดออกอ่าน ประโยคแรกในจดหมายคือ *ถามไปก็ไร้คำตอบสินะ*

“...” ทุกคนได้แต่หน้าแดงก่ำ

พวกเขาก็ลงอ่านประโยคที่สอง *หากได้คำตอบแล้ว ให้ถือว่าข้ามได้กล่าวประโยคด้านบนนั้นแล้วกัน*

“...” ไม่รู้ว่าทุกคนอยากเสียนตีหมากสีดำกี่ครั้งก็ทนแล้ว ทว่าทำได้เพียงอ่านต่อไปอย่างเงิบเขิบ กระทั่งเห็นหมากสีดำบอกว่าจดหมายฉบับนี้ส่งมาเพื่อเตือนสติว่า *คนตายยังมีชีวิตลอยนวลอยู่*

เจ้าสำนักเว่ยกล่าว “คนตายยังมีชีวิตอยู่หรือ”

คนอื่นๆ ต่างพากันขบคิด อยากรู้ว่าหมากสีดำหมายถึงผู้ใด

เหวินเหรินเหิงคาดเดา “จะเป็นคนอย่างตาแก่ผีดิบหรือไม่ โอสเถ ที่ปรุงจากคุณผู้เถถึงขั้นสามารถควบคุมยอดผีมืออย่างหลีตาเดียวได้ หากหมากสีขานยังไม่พอใจ คนที่เขาคิดจะควบคุมย่อมเป็นยอดผีมือไร้เทียมทานที่เหนือกว่าตาแก่ผีดิบนั้น และหากหมากสีดำไม่ได้หมายถึงยอดผีมือที่แก่งตาย ก็น่าจะสื่อถึงบุคคลสำคัญบางคน หากรู้ว่าผู้ใดที่ไม่ได้ตายจริงๆ ก็จะได้ค้นพบตัวตนของหมากสีขาน”

ผู้นำสหพันธ์ฆราวาสคิดว่าจนติดเป็นนิสัย “แต่ในช่วงสิบกว่าปีมานี้ มีคนตายในยุทธภพมากมายเหลือเกิน”

“อืม...” ทุกคนปวดศีรษะ การคาดเดาจากคนตายไม่ต่างกับการงมเข็มในมหาสมุทร

จู่ๆ เจ้าสำนักเกอก็เอ่ยขึ้นว่า “น้ำหมึกนี้เพิ่งแห้งนี่”

ทุกคนมองไปทางเจ้าสำนักเกอ เห็นเขาชี้ไปที่จุดหมายในมือเจ้าอาวาส
ฉือหยวน แล้วกล่าวซ้ำ “น้ำหมึกเพิ่งแห้ง”

ประมุขตั้งได้สติขึ้นมาก่อน “หมายความว่าหมากสีดำเพิ่งเขียนได้
ไม่นาน เขียนเสร็จก็หาคนข้างนอกส่งมาให้ วันนี้มีผู้ใดออกจากวัด
เล่าหลินบ้าง”

ดวงตาของทุกคนเป็นประกาย รีบร้อนส่งลูกน้องไปถามหา

ผลที่ได้ช่างน่าพิศหวังอย่างยิ่ง วันนี้บรรดาจอมยุทธ์ที่ขลุ่ยอยู่ใน
วัดเล่าหลินมาเป็นเวลาหลายวันล้วนออกไปข้างนอกจำนวนมาก ไม่ต้อง
เอ่ยถึงใครอื่น ถ้าฟังแค่คุณชายสำนักต่างๆ ก็ออกไปเป็นกลุ่มใหญ่แล้ว

“ทำบุญชียรายชื่อ” ประมุขตั้งเสนอ “อย่างน้อยก็จำกัดขอบเขต
ให้แคบลงได้”

ทุกคนไม่คัดค้าน ต่อให้ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้จะไม่ใช่ตัวหมาก
สีดำเอง ก็ต้องเป็นผู้ได้บังคับบัญชา หากเขียนจดหมายถึงพวกเขา
ได้หลายครั้งหลายหน ย่อมมีโอกาสรู้จักตัวตนของหมากสีดำอย่างยิ่ง
และหากเจอตัวหมากสีดำ ก็จะถามถึงหมากสีขาวได้ เรื่องราวจะได้คลี่คลาย
สิ้นสุดลงเสียที

เมื่อพวกเขากลับไปห้องอาหาร เห็นหมอเทวดาจ้อยอยู่ จึงนึกถึงถ้อยคำ
ก่อนหน้านั้น พลันตระหนักได้ว่าตอนที่คนเป่าขลุ่ยรู้จักกับเต๋อหูรูด้าซือ
คราแรกก็มีอายุเพียงไม่กี่ขวบเท่านั้น

เจ้าอาวาสฉือหยวนถาม “เป็นไปได้อย่างไรที่นางจะกินยาเข้าไป”

หมอเทวดาจ้อยส่ายหน้า “เอื่อยยากยิ่ง ต่อให้กินยาเข้าไป ทว่าผ่านมา
นานหลายปีถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าจะแก้ได้หรือไม่”

เจ้าอาวาสฉือหยวนกล่าวอมิตาพุทธ หรือกับทุกคนพักหนึ่งแล้ว
ตัดสินใจลองให้หมอเทวดาจ้อยรักษา จากนั้นค่อยเริ่มนำอาหารขึ้นโต๊ะ

บทที่ 42

หลังจากเหยี่ยว และพรรคพวกลงจากภูเขาก็กินอาหารกลางวัน
กันก่อน จากนั้นตรงไปที่เมืองเสียงซิง

เว่ยจิ้นมองดูเส้นทางสายนี้ ขณะหยุดพักกลางทาง เขากับเหริน
เส้าเทียนก็เข้าไปอยู่ตรงหน้านายน้อยที่กำลังปลดทุกข์ แล้วจ้องมองอีกฝ่าย
เงิบงัน

ติงสี่ไหลเอ่ยอย่างเนิบช้า “...เรื่องนี้มิสาเหตุ”

เว่ยจิ้นหาได้ปริปากไม่ ดูเหมือนจะรอให้เขาเอ่ยก่อน

ติงสี่ไหลผูกผ้าคาดเอวด้วยไบหน้าสบหนึ่ง ยืนเอามือไหล่หลัง
แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่คล้ายคลึงกับบิดาว่า “ครั้งที่แล้วข้าเคยไปกินขนม
ท้องถิ่นที่เมืองเสียงซิง รสชาติอร่อยถูกปาก หลังจากคุยกับพวกเขาเมื่อวาน
ทุกคนต่างอยากลองชิมดูบ้าง ข้าเลยวางแผนจะพาพวกเขาไปกินสักครั้ง”
เขามองไปทางเหรินเส้าเทียน “ใช่หรือไม่พี่เส้าเทียน”

เหรินเส้าเทียนยกมูมปากยิ้มเยาะเล็กน้อย

เขาอยากหัวเราะทุกครั้งที่เห็นนายน้อยเป็นเช่นนี้ แล้วเอ่ยว่า “อร่อย
มากจริงๆ ให้พวกเขาไปกินเถิด”

แน่นอนว่าประโยชน์สุดท้ายเป็นการบอกให้เว่ยจิ้นได้ยิน เว่ยจิ้น
พยักหน้า ยังไม่ปริปากเช่นเดิม ติงสี่ไหลรับรู้ได้ว่าเมื่อกลับไปแล้ว
หากท่านพ่อไต่ถาม คนผู้นี้จะรายงานโดยไม่ขาดตกบกพร่องสักคำแน่นอน

ทว่าเมื่อถึงยามนั้น พวกเขาจะสร้างความดีความชอบได้สักอย่างแล้ว
ท่านพ่อต้องชมเชยเขาแน่

ทันใดนั้นหัวใจเขาพลันกระตุกวบ แล้วกล่าวเรียบๆว่า “หากพี่ใหญ่เว่ย
กังวลว่าท่านพ่อจะคัดค้าน เช่นนั้นท่านควรไปบอกเขาก่อนสักคำจะดีกว่า”

เหรินเส้าเทียนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อรู้ว่านายน้อยต้องการส่งเว่ยจิ้น
กลับวัดเส้าหลิน กระนั้นเว่ยจิ้นก็ไม่ใช่คนโง่ ในเมื่อท่านประมุขมอบหมาย
ให้อารักขานายน้อย เขาย่อมไม่จากไปไหน

ดิงลี่ไหลยอมรับชะตากรรม ปีนขึ้นรถม้าอย่างวางมาด ขณะที่คิดจะ
ทาสหายสนิทมาบ่นระบายความในใจ กลับเห็นอีกฝ่ายเอาแต่จับจ้องคนข้างๆ
อย่างตะลึงพรึงเพริดจนเขาอดหันไปมองด้วยไม่ได้ สายตาปะทะกับไบหน้ำ
งดงามเกินมนุษย์ที่งามประหนึ่งจะลมเมืองโดยไมทันตั้งตัว ในช่วงพริบตานั้น
สมองพลันว่างเปล่า ลึนพันกันเป็นปม “เจ้า...เจ้า...”

เยไยวเล็กคิ้วอย่างเบือหน่าย “ข้าทำไม”

ดิงลี่ไหลส่ายหน้าตึก แล้วมองเขาด้วยความตกใจ

เว่ยเจียงเยวี่ก็เฝ้าดูอยู่ข้างๆ เช่นกัน

น้ำค้างร้อยหย้าเป็นไอสกลวิเศษ เหวินเหรินเหิงทาให้คนผู้นี้ทุกวี่วัน
ราวกับไม่เสียดายเงินทอง ยามนี้หากไม่ดูให้ละเอียดก็แทบจะมองไม่เห็น
รอยแผลเป็นอีกแล้ว คิดว่าผ่านไปอีกสองสามวันก็จะหายเป็นปลิดทิ้ง
ยามที่เขาเห็นคราแรกนั้น ไบหน้ำของคนผู้นี้สมบูรณ์เพียงครึ่งเดียว
เมื่อได้เห็นอีกในครานี้ยังส่งผลกระทบรุนแรง ทำเอาผู้คนล้วนต้อง
ประหลาดใจ

ไม่ต้องเอ่ยถึงดิงลี่ไหล เขาต้องใช้เวลาอยู่นานกว่าจะกลับมาสัมผัส
อีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเยไยวสวมหน้ากากปลอมตัวจึงถามด้วยความสงสัย
“อยู่ดี ๆ เหตุใดจึงต้องปลอมตัว”

เยไยวถามกลับ “เจ้าหมายถึงจะให้เข้าไปเที่ยวหอชายบำเรอด้วย
ไบหน้ำเช่นนี้ใช่มั้ยหรือ”

หากเป็นเช่นนั้น คาดว่าผู้คนจะเข้ามาห้อมล้อมต้อนรับเขาแต่เพียง
ผู้เดียว...ทุกคนตรงนั้นพลันเงิบกริบ

ติงสี่ไหลสบตาสหายสนิทแล้วคิดในใจเหมือนกันว่า ‘เรามีหน้าตางามเช่นนี้ เหวินเหรินเหิงยังมิกลายเป็นพวกตัดแขนเสื้อ¹ อีกจริงหรือ สงสัยเหวินเหรินเหิงคงเป็นลัตบุรุษหลิวเซียฮู่² กระจมั่ง!’

จากอำเภอล็ก ๆ ที่เชิงเขาวัดเส้าหลินไปยังเมืองเสียงซิงใช้เวลาเดินทางครึ่งวัน ทว่าพวกเขาโชคดีที่คืนนี้มีตลาดกลางคืนในเมืองเสียงซิง จึงรีบมาจนถึงก่อนประตูเมืองปิดได้สำเร็จ ขณะนี้ยังมีคนเดินขวักไขว่อยู่บนถนนรถม้าถูกบังคับให้ชะลอความเร็วลง เยไย่วลงจากรถม้าโดยไม่ลังเลแล้วเดินลอยชายไปตามฝูงชน

เว่ยเจียงเย่วไม่รู้ว่าเขาต้องการจะทำสิ่งใดจึงตามไปด้วย

เยไย่วมองไปรอบ ๆ จากนั้นจึงเดินไปหาคนหาบเร่ขายของริมถนนที่กำลังร้องเรียกลูกค้า แล้วถามด้วยรอยยิ้ม “พี่ชายๆ ประตูเมืองใกล้จะปิดแล้ว ไฉนยังไม่กลับบ้านเล่า”

“ครอบครัวของข้าอาศัยอยู่ในเมือง ไม่เป็นไรหรอกขอรับ” พ่อค้าถาม “คุณชายจะรับชาหอมหมื่นหลี่หรือไม่ หอมเชียวนะขอรับ”

เยไย่วเอ่ยตกลงง่าย ๆ ว่า “ได้ เอามาหนึ่งห่อ”

“ดียิ่ง” พ่อค้าดีใจมาก มือไม้รีบจัดของส่งให้เขาหนึ่งห่ออย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากกำลังจะปิดแผงขาย จึงเพิ่มชาให้เขาอีกนิดหน่อย

เยไย่วรับของมา ให้เงินพ่อค้าสองตำลึง แล้ววิ่งตัวอีกฝ่ายไว้ตอนจะทอนเงิน บอกว่าตัวเองมาเมืองเสียงซิงเป็นครั้งแรก อยากรู้ว่ามีที่ที่เยียวสนุกตรงไหนบ้าง พ่อค้ารู้จักดี จึงพูดคุยกับเขาขณะเดินหาบของขายไปด้วย

¹ ใช้เรียกผู้รักเพศเดียวกันของชาวจีนสมัยโบราณ มาจากตำนานรักตัดแขนเสื้อในสมัยราชวงศ์ฮั่น เมื่อฮ่องเต้ฮั่นอวยกับคนรักหนุ่มรับใช้นาม ต่งเสียน นอนหลับกลางวันด้วยกัน ต่งเสียนนอนทับแขนเสื้อของฮ่องเต้ ครั้นฮ่องเต้ตื่นบรรทมก่อน ไม่อยากปรบวงคนรัก จึงทรงตัดแขนเสื้อตัวเองทิ้งแล้วลุกขึ้นจนกลายเป็นวลีอันโด่งดัง

² ลัตบุรุษสมัยขุนโจวจ้านกั๋วผู้เลืองเลือว่ามีคุณธรรมสูงส่ง ไม่ล่วงเกินอิศตรีหรือแสดงกิริยาหลวนลามแต่อย่างใด แม้จะอาศัยอยู่ในห้องเดียวกันก็ตาม

เว่ยเจียงเยว่ติดตามอยู่ข้างๆ ฟังพวกเขาเอ่ยถึงโรงเตี๊ยม อาหารว่าง และคณะละคร จากนั้นก็มีใครบางคนชี้มาทางเขาแล้วพูดว่า “จริงสิพี่ชาย สหายของข้าผู้นี้ชอบลี้มลองของใหม่ไปเสียทุกที ไม่เช่นนั้นจะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว ไม่ทราบว่ามีหอชายบำเรอในเมืองเสียงซิงหรือไม่ว่าว”

เว่ยเจียงเยว่ “...”

พ่อค้าอุทาน “อ้อ” อย่างชัดเจน ก่อนจะใช้สองตามองพิณิจพิเคราะห์ เว่ยเจียงเยว่อย่างมีเลศนัยแล้วแนะนำต่อไป เย่โย่วตั้งใจฟัง ประเด็นสำคัญคือถามให้ได้ชื่อร้านที่มีชื่อเสียงที่สุดแห่งนั้นออกมา จนกระทั่งรู้พอประมาณแล้วจึงกล่าวขอบคุณ ก่อนจะแยกตัวจากคนผู้นี้

เว่ยเจียงเยว่กล่าว “ข้าจะรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวหากไม่ได้ลี้มลองของใหม่หรือ”

เย่โย่วเงยหน้าขึ้นมองเขา เว่ยเจียงเยว่ก็มองกลับเช่นกัน เห็นแววตาของเย่โย่วเริ่มฉายแววลึกลับเสงสัย เว่ยเจียงเยว่กำลังคิดว่าควรอธิบายสักสองสามคำหรือไม่ กลับได้ยินเย่โย่วถามเพียงว่า “หรือว่าข้าเดาถูกแล้ว”

เว่ยเจียงเยว่ “...”

“คุณชายรองเว่ย อย่าถือเป็นเรื่องจริงจังเกินไป อาจทำให้หมดสนุกได้มากทีเดียว” เย่โย่วพูดสิ่งสอนที่เล่นที่จริง แล้วเดินไปยังสถานที่ที่มีรถม้าจอดอยู่เบื้องหน้า

เว่ยเจียงเยว่มองดูเย่โย่วท่ามกลางแสงไฟถนน รู้สึกเพียงว่าแม้แต่แผ่นหลังอันราบเรียบของคนผู้นี้ก็ยังเจือความสง่างามและไม่สามารถคาดเดาได้อยู่หลายส่วน ทำให้ผู้คนมีอาจมองทะลุและจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ไม่มีทางรู้เลยสักนิดว่าเขาคิดสิ่งใดอยู่และคิดจะทำอันใด

ดิงสี๋ไหลและคนอื่นๆ รอพวกเขาอยู่ เมื่อเห็นทุกคนมากันครบแล้ว จึงเข้าไปในหอชายบำเรอ

เถ่าแก่เจนนั่งอย่างมก แต่ดูก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือกลุ่มนายน้อยสูงศักดิ์ จึงรีบเข้ามาทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ขณะที่เย่โย่วคิดจะเอ่ยปาก พลันรู้สึกว่ามีบุตรชายผู้น่าสหพันธ์กำลังดิ่งแขนเสื้อของเขาไว้ ครั่นเห็น

สายตาเขาจ้องมองไปยังร่างดิงสีไพลที่ยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ในไม่ช้าเจ้าแกก็รู้ว่าพวกเขาต่างกำลังมองไปที่คนคนเดียวกัน จึงมองตามไปด้วย

ภายใต้การจ้องมองของเว่ยจิ้น ดิงสีไพลลอบสบถ่าทายบคายอยู่ในใจ ทว่าเขาจำต้องบั่นหน้าประหนึ่งประมุขดิง เอ่ยด้วยแววตาเคร่งขรึมจริงจังว่า “เจ้าแก หาเด็กหนุ่มสองสามคนให้พวกเราหน่อย”

เจ้าแกตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ รวากับเป็นครั้งแรกที่เห็นคนมีท่วงท่าภูมิฐานเช่นนี้ให้เกิดริตมาอดทนุทนิกิจการของเขา

กลุ่มคนของบุตรชายผู้นำสหพันธ์เกือบจะหลุดหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง รู้สึกอ้อยอิ่ง ๆ ว่าคล้าย ๆ ได้เห็นประมุขดิงมาเที่ยวผู้หญิงโคมเขี้ยว แม้แต่เหรินเส้าเทียนยังอดหลุดคำไม่ได้

เจ้าแกถือได้ว่าหูตาว่องไว รีบดิงสติกลับมาแล้วกล่าวว่า “ได้ขอรับเชิญคุณชายทุกท่านด้านใน ที่มีทุกอย่างครบครัน รับรองว่าท่านจะพอใจอย่างยิ่ง”

เยไย่วถาม “ดาวเด่นของพวกเจ้าอยู่หรือไม่”

เจ้าแกเอ่ยกลับหัวเราะ “อยู่ขอรับ แต่ข้าว่าพวกคุณชายยังเป็นมือใหม่ในยุทธภพ เกรงว่าคงมาเยือนเรือนหิงจู่³ของเราเป็นครั้งแรก ขอแจ้งล่วงหน้าก่อนว่าดาวเด่นของพวกเราขายเฉพาะงานศิลปะ ไม่ขายเรือนร่างขอรับ”

“ข้ารู้” เยไย่วกล่าว “ก่อนหน้านี้ได้ยินมาว่าดาวเด่นของพวกเจ้าเล่นพิณได้ไพเราะจับใจ วันนี้จึงตั้งใจมาฟังเขาบรรเลงสักเพลง เขาไม่ได้ขายเรือนร่าง ยามนี้ก็ไม่น่าจะมีแขกมิใช่รี”

เจ้าแกกล่าว “ไม่มีแขกจริงๆ ขอรับ”

เยไย่วหยิบตัวแลกเงินให้เขาหนึ่งใบ “ขอห้องส่วนตัวให้ข้าผู้เดียว แล้วก็ห้องส่วนตัวสำหรับพวกเขาด้วย จัดหาชายหนุ่มรู้งานสักสองสามคน พุดคุยเป็นเพื่อนพวกเขาเสีย”

เจ้าแกยิ้มหน้าบาน เอ่ยรับคำด้วยความยินดี แล้วพาทุกคนขึ้นไปยัง

³ แปลว่า สดับเสียงไม่

ชั้นบนด้วยตัวเอง พร้อมจัดห้องส่วนตัวให้พวกเขาสองห้อง จากนั้นก็ออกไปเรียกคน คิดจะเลือกคนไหนให้นายน้อยเหล่านี้ให้ดี ทันทีที่เขาเดินออกไปทุกคนก็มองไปทางคุณชายเสี่ยวพร้อมกัน

เว่ยเจียงเย่ริ่ถาม “เจ้าอยากได้ห้องส่วนตัวแยกต่างหากหรือ”

เย่โย่วตอบอย่างที่เราจะเป็น “ข้าสัญญาเสียวรุทธ์ทั้งหมด พวกเจ้าคงไม่ได้คาดหวังให้ข้าติดตามไปค้นหาเบาะแสด้วยกันใช่หรือไม่ เรื่องนี้ต้องอาศัยยอดจอมยุทธ์ทุกท่านแล้ว ข้าจะไปฟังเพลงสักเล็กน้อย หากมีอันใดก็เรียกข้าได้ทุกเมื่อ”

ทุกคน “...”

“พวกเจ้าคุยเล่นกับพวกเด็กหนุ่มสักสองสามคำ จากนั้นก็ถามว่ามีสิ่งใดไม่ชอบมาพากลบ้าง เมื่อสบโอกาสจงเดินไปให้ทั่ว ข้าเชื่อใจพวกเจ้า” ขณะที่เย่โย่วกล่าวก็เห็นเก้าเก้าพาคนกลุ่มหนึ่งเข้าประตูมา จึงทำที่เป็นก๊วยหยิกแก้มเด็กหนุ่มที่อยู่ใกล้เขาที่สุดหนึ่งครั้ง จากนั้นก็ปล่อยพวกเขาทิ้งไว้

ทุกคน “...”

ชายหน้าบากเดินตามไปอย่างซื่อสัตย์ เห็นนายน้อยเสี่ยวเฟิงรินสุราไปหนึ่งจอก ประตูก็เปิดออก

ผู้มาเยือนสวมเสื้อคลุมยาวสีคราม เส้นผมสีดำตรงดกหนาสยายลงมาอย่างนุ่มนวล นัยน์ตาทั้งคู่ยาวรี รูปงามคมคาย ริมฝีปากยิ้มชนิดๆ ทำทางเป็นคนอารมณ์ดี

เขามองคุณชายหนุ่มหน้าตาธรรมดาผู้นี้แล้วเอ่ยว่า “คารวะคุณชาย”

เย่โย่วเอ่ยกลับหัวเราะ “อืม”

ดาวเด่นนั่งลงตรงหน้า แล้วถามว่า “คุณชายอยากฟังเพลงใดขอรับ”

เย่โย่วเอ่ยด้วยน้ำเสียงละมุน “เพลงใดก็ได้ ขอเพียงเจ้าบรรเลงข้าล้วนชอบฟังทั้งสิ้น”

ชายหน้าบาก “...”

เขาเริ่มเคลือบแคลงแล้วว่าครั้งนี้นายน้อยเสี่ยวออกมาเพียงเพื่อตีมสุราหาความสำราญหรือไม่

ดาวเด่นผู้นี้มีนามว่าผู้ผึ้ง เขาคุ่นเคยกับบพทสนทนาเช่นนี้เป็นอย่างดี จึงสั่งยิ้มให้เยียว เมื่อตั้งพิณเรียบร้อยก็เริ่มตีตอย่างเบาเมื่อ เยียวจับสุราหนึ่งอีก หรีตาทพริ้มอย่างสำราญใจ ระหว่างนี้เว่ยเจียงเย้วมาหาเขาถึงสองครั้ง เมื่อเห็นว่าเขาเอาแต่จดจ้องดาวเด่น ก็คิดเป็นจริงเป็นจังว่าเยียวไม่สนใจเรื่องราวความคืบหน้า จึงเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะจากไปโดยไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใดทั้งสิ้น

เยียวนั่งอย่างสบายอารมณ์ครู่หนึ่ง จนได้ยินเสียงวุ่นวายข้างนอก จึงสั่งว่า “ไปดูหน่อยสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

ชายหน้าบากละล้าละลึงอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นนายน้อยเสียวชำเลื่องมองเขาอีกครั้ง ในที่สุดก็พยักหน้า หยัดกายขึ้นแล้วออกไป

มีเสียงเอี้ยต้ออาดเบา ๆ แล้วในห้องก็เหลือเพียงเยียวกับดาวเด่นเท่านั้น เสียงพิณไพเราะเสนาะโสรจราวกับคำรักอ้อยอแงว่าหวาน เยียววางจอกสุราลง แล้วลุกขึ้นเดินไปหาดาวเด่นที่อยู่เบื้องหน้า เขยคางเขาข้ามผ่านพิณที่กั้นขวางอยู่ พลังถามว่า “คนงาม ไม่ขายเรือนร่างจริงหรือ” ผู้ผึ้งเอนหลังเพื่อให้หลุดจากมือเยียว “ขอรับ หากคุณชายต้องการสามารถไปหาคนอื่นได้ จะเลือกคนที่ถูกใจได้อย่างแน่นอน”

“แต่ข้าถูกใจเจ้าเข้าแล้ว จะทำอะไรดีเล่า” เยียวนั่งลงข้างๆ โอบไหล่ผู้ผึ้ง พลังติดสายพิณเล่นไปมา “ตอนที่เพิ่งมาถึงเมืองเสียงซิง ข้าได้ยินมาว่าคุณชายผู้ผึ้งโดดเด่นสันหัดด้านเพลงพิณ ไม่นึกเลยว่าแม้กระทั่งคนก็จะมึหน้าตางดงามถึงเพียงนี้ ทำให้ข้ามีใจให้ตั้งแต่แรกพบจริง ๆ ต้องไขว่คว้ามาให้ได้จิตใจจึงจะสงบ”

ผู้ผึ้งหลุบตาต่ำ “แต่คุณชาย...”

“เจ้าวางใจได้ ข้าเป็นคนรักยืนยาว ไม่มีวันได้ไหมลิมเก่าเป็นอันขาด” เยียวขัดจังหวะแล้วกล่าวต่อ “อาชีวะเช่นนี้ไม่มั่นคง ไม่ซ้าก็เร็วควรลงหลักปักฐานให้ตัวเอง ศิษย์พี่ของข้าเป็นเจ้าสำนักชวงจี เจ้าเคยได้ยินชื่อสำนักชวงจีหรือไม่ เป็นสำนักหนึ่งที่ทรงอิทธิพลมากในยุทธภพ หากเจ้าติดตามข้าไป ย่อมไม่มีทางถูกเอาเปรียบแน่นอน”

ผู้ผึ้งมองไปที่เขา

เยไย่วประสาณสายตากับคนผู้นี้ ความรู้สึกลึกลับซึ่งในดวงตาดูราวกับจะเอ่อล้นออกมา เพียงครู่เดียวเขาก็จับไหล่ผู้ฟังไว้ แล้วดันเบาๆ ให้คนผู้นั้นเอนลงบนเบาะนุ่ม มืออีกข้างหนึ่งลูบแก้มสีชมพูของอีกฝ่ายไปด้วย

จับพลันนั่นเอง ชายหน้าบากกับเว่ยเจียงเยว่ก็เปิดประตูเข้ามา จ้องมองไปที่ท่าทางของทั้งสองคน ต่างตะลึงงันไปพร้อมกัน

เยไย่วไม่ได้หันกลับไป แต่ค่อยๆ ใช้นิ้วหัวแม่มือลูบไล้แก้มของผู้ฟังครู่หนึ่ง ผู้ฟังก็ตรึมผิปาก ผินหน้าหนีเล็กน้อย ทว่าไม่ได้ปฏิเสธ เยไย่วหัวเราะแผ่วเบา ครานี้จึงค่อยมองไปยังคนทั้งสองที่ประตู “ยังไม่ออกไปอีก อยากชมภาพพร้อมอภิรมย์สดๆ หรือ”

ชายหน้าบากกับเว่ยเจียงเยว่ถอยออกไปราวกับทอนไม้ แล้วปิดประตูอีกครั้ง

เยไย่วพอใจมาก ขยับนิ้วลงหมายจะปลดผ้าคาดเอวของผู้ฟัง ทว่าคนผู้นี้กลับร้องเอาไว้

ผู้ฟังเอ่ยถาม “คุณชายไม่กลับห้องหรือ”

เยไย่วตอบ “กลับห้องอะไรกัน ข้าอยากทำที่นี่”

พูดจบก็ปิดมือผู้ฟังออก แล้วคลายผ้าคาดเอวต่อไป ผู้ฟังสีหน้าหม่นลงเล็กน้อย เยไย่วรีบสกัดจุดหลายแห่งบนตัวเขาอย่างฉับไว ควคมุขเขาไว้ได้อย่างง่ายดาย จากนั้นจึงปลดปล่อยพลังปราณแท้ออกมา ตรงเข้าปิดผนึกจุดชีพจรใหญ่จุดหนึ่งเอาไว้

“เจ้า...” ในที่สุดผู้ฟังก็หน้าถอดสี ดวงตาเรียวยาวย้อมด้วยแสงเย็นเยียบ เจ็อกลิ้นอายชุ่มหลายส่วนในทันที แตกต่างจากการสรงนทาที่เมื่อครู่นี้โดยสิ้นเชิง

“ทำอะไร” เยไย่วเอนตัวเข้ามาใกล้ด้วยรอยยิ้มกริ่ม แล้วถามแทนอีกฝ่าย “ผีเท้าของข้าอ่อนแรงเช่นนี้ เหตุใดถึงมีวิรยุทธังนี้หรือ”

ผู้ฟังกล่าว “เจ้าแสรังทำไชหรือไม่”

เยไย่วไม่ตอบ เขาหยิบยาลูกกลอนหนึ่งเม็ดออกมายัดเข้าปากอีกฝ่ายอย่างไร้ความปราณี แล้วหยดกายชั้นยี่น เดินไปหยิบกาสุราท่ามกลางสายตาประหนึ่งอยากจะสังหารคนของผู้ฟัง พลังฟังเสียงเคลื่อนไหวแสนบางเบา

บนคาน ก่อนจะเดินกลับไปอย่างใจเย็น

เพิ่งจะสาวเท้าไปได้เพียงก้าวเดียว เงาดำร่างหนึ่งก็ตกลงมาอย่าง
ไร้สุ้มเสียง

เงาดำถือกระบี่ หลังจากตกถึงพื้นก็พุ่งตรงเข้าหาเยียว ทว่ากลับ
ล้มพับเขาไม่ได้แม้แต่ชายผ้า อีกฝ่ายเห็นเพียงเงาคนแหวกหายไป พลันรู้สึก
เจ็บที่หลังคอ จากนั้นก็ไม่รับรู้สิ่งใดอีกเลย

เยียวไม่ได้มองด้วยซ้ำ เขาคว้าอีกฝ่ายขึ้นมา แล้วโยนออกไป
ทางหน้าต่าง

ฝูงมิงก็เห็นการเคลื่อนไหวของเขาไม่ชัดเจนเช่นกัน สีหน้าจึง
เปลี่ยนแล้วเปลี่ยนอีก “เจ้าเป็นใครกันแน่”

เยียวเดินกลับไปข้างกายฝูงมิง จับคางแล้วรอกถูราลงไป ครั้นแน่ใจ
ว่าฝูงมิงกลืนยาลงไปแล้ว ก็ออกแรงบีบรัดคอจนแน่น ใบหน้าฝูงมิงค่อยๆ
เหยเก แม้จะโดนสกดจุดไว้ ทว่าก็ยังบิดเบี้ยวได้เล็กน้อยเพราะขาดอากาศ
หายใจ เยียวยกมูมปากขึ้นแล้วกระซิบว่า “หากข้าหนีสามแล้วพวกเจ้า
ไม่ถอนตัว ก็ทำได้เพียงเก็บศพเขาเท่านั้น หนึ่ง สอง...”

เสียงบนชื่อกานจากไปอย่างไม่เต็มใจ เยียวชักมือกลับมา มองฝูง
โอบเอวๆ แล้วกล่าวว่า “ไม่ได้บอกเจ้าหรือ ว่าข้าเป็นศิษย์น้องของเจ้าสำนัก
ชวงจี หากเจ้าอยากรู้จักตามข้าไปที่วัดเล่าหลินสักเที่ยว หลีฮวาก็คงคิดถึงเจ้า
เหมือนกันเป็นแน่ จริ่งลี นางถูกคนจับตัวไปกักขังที่วัดเล่าหลินแล้ว
เจ้ารู้หรือไม่”

ฝูงมิงพยายามผ่อนลมหายใจอย่างเต็มที่ ขณะกำลังจะปริปาก กลับถูก
ปิดด้วยฝ่ามือ

ฝูงมิงมองไปที่ดวงตาทั้งสองข้างของคนผู้นี้ รู้สึกเพียงว่าลูกนัยน์ตา
สีอ่อนนั้นคมกริบและชี้เส้น ทว่ามองคนได้ทะลุปรุโปร่ง

เยียวยิ้มแล้วกล่าว “หากข้าเป็นเจ้า ยามนี้ควรจะร้องเสียงดัง
ขอความช่วยเหลือสิ”

ฝูงมิง “...”

“ยอมแพ้เถิด คนที่ข้าถูกใจ ย่อมไม่ปล่อยให้หนีไปง่ายๆ ทหาก”

เยไย่วัฒม์ให้เขาหนึ่งหน ทว่าในดวงตากลับไม่ยิ้มตามสักเท่าไร กว่าผู้ผิงจะคิดได้ถึงถ้วน ก็ถูกชายผู้นี้ยิ้มขึ้นมา จากนั้นโดนทูปจนหมดสติไป

ชั่วขณะต่อมา ชายหน้าบากผลึกประตูห้องออกอย่างกะทันหันด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยว

เขามองทั้งสองคน เห็นนายน้อยเสียวัฒม์ผู้ผิงไว้ อีกทั้งดาวเด่นผู้นั้น ยังแค้นแดงระเรื่อ มีน้ำตาคลอเบ้า รวากับถูกทำลายจนป็นปีไปแล้วก็มีปานดวงตาเขาพลันมืดหม่นลงทันที ด้วยรู้สึกผิดต่อเจ้าสำนักจึงกล่าวด้วยเสียงสั้นเครือ “ท่าน...เขา...”

เยไย่วางผู้ผิงลง มองเขาที่หายใจไม่ออกจนน่าเวทนา จากนั้นจึงค่อยๆ จัดเสื้อผ้าอย่างเนิบช้า แล้วกล่าวอย่างแสนเสียดายว่า “เฮ้อ เขาละ เมื่อครู่ถูกฆ่าแล้วโลมมากไปหน่อย เลยเป็นลมไปเสียแล้ว”

ชายหน้าบากรีบคว้าหญ้าช่วยชีวิตไว้อย่างว่องไว “ไม่...ไม่ได้ทำ?”

เยไย่เวเลิคว่า “เจ้าคิดว่าข้าจะเร็วถึงเพียงนี้เลยหรือ”

“...” ชายหน้าบากไม่ต้องการสนทนาเรื่องนี้กับเขา ขณะที่กำลังจะเกลี้ยกล่อมให้พอแค่นี้ กลับได้ยินอีกฝ่ายกล่าวว่า “เขาสัญญาว่าจะตามข้าไป ข้าจะพาเขาไปด้วย”

ชายหน้าบาก “...”

บทที่ 43

ประตูห้องส่วนตัว เปิดอยู่ ได้ยินเสียงชายคนหนึ่งร้องตะโกน
กริ้ววราดชัดเจน “เจ้าพวกผายลมสุนัขเข้าผิดห้อง! พวกเจ้าเจตนาเป็นแน่
เจ้าพวกเด็กสารเลว!”

“ตาใครกัน พ่อข้ายังไม่เคยดูว่าข้าเช่นนี้ด้วยซ้ำ พวกข้าจ่ายเงินชดใช้
ไปหมดแล้ว เจ้ายังคิดจะ...” ดิงสี่ไหลกล่าวไปได้ครึ่งหนึ่งก็เปลี่ยนคำพูด
เสียตื้อๆ กลับมาใช้น้ำเสียงจริงจังกล่าวอย่างเรียบเฉยว่า “อืม เรื่องนี้
เป็นความผิดของพวกเราโดยแท้ ถูกคนเข้ามาขัดจังหวะจนไม่อาจแสดง
สมรรถภาพได้ เป็นผู้ใดก็คงอารมณ์ไม่ดีทั้งนั้น ข้าเข้าใจท่าน”

“ฮ่าๆๆๆ...” คุณชายสำนักต่างๆ มีอาจทนได้อีกต่อไป จึงระเบิด
เสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหว

“หุบปาก หัวเราะสิ่งใดกัน!” ชายผู้นั้นยังคงแผดเสียงคำรามด้วยความ
โกรธซึ่ง “ข้าถูกพวกเจ้าทั้งหมดก่อกวนนะ!”

“ก็ได้ ท่านลุง หากกล่าวเช่นนี้แล้วทำให้ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้าง ก็ถือ
เสียว่าพวกเรา่อกวนจะดีกว่า” บุตรชายผู้น่าสอหพันธ์เอ๋ยแทรก แล้วเปลี่ยน
หัวข้อสนทนา “ทว่าข้ารู้จักหมอมือไม่เลวท่านหนึ่ง ท่านไม่อยากจะลองดู
จริงหรือ”

“ฮ่าๆๆๆ...” คุณชายสำนักต่างๆ หัวเราะครืนอีกครั้ง

จู่ๆ เสียงของชายคนนั้นก็ดังขึ้นอีกระดับ ราวกับจะอาเจียนเป็นเลือด

“เรียกผู้ใดว่าลุง ข้ามิได้แก่ขนาดนั้นนะ!”

บุตรชายผู้หน้าสทพันธ์ประหลาดใจ “จริงหรือ แต่ดูเหมือนแก่มากนะ”

“สามหาบ พวกเจ้านี้มัน...”

เยียวได้ยินสองสามคำก็ส่งสายตาสอบถามไปทางชายหน้าบาก

ชายหน้าบากยิ้มเจื่อนแล้วอธิบายสั้นๆว่า “พวกเขาถามชายบ่าเราว่ามีลูกค้าประจำ คนแปลกๆ หรือเรื่องแปลกๆ บ้างหรือไม่ ก็ได้ความว่ามีลูกค้าคนหนึ่งจะมาทุกวันทีสิบห้าของเดือน ดูน่าสงสัย พอตีวันนี้เป็นวันที่สิบห้า พวกเขาก็จึงลองลอบเข้าไปในห้องของคณูนั้น แต่ดันเปลอส่งเสียงดัง ทำให้คณูนั้นตื่นตกใจ จึงเริ่มโต้เถียงกัน”

“อืม ไม่เลว” เยียวหัวเราะ น้ำเสียงแฝงความขี้เล่นไว้เล็กน้อย

เป็นเพราะความบุ่มบ่ามของพวกเขา คนภายนอกจึงไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวในห้องของเยียว

ชายหน้าบากประหลาดใจ “ไม่เลว?”

เยียวเอ่ยกลับหัวเราะว่า “คนหนุ่มไฟแรง แม้ทำผิดพลาดก็ยังคงควรค่าให้ชื่นชมว่าไม่เลวไม่ใช่หรือ”

ชายหน้าบากรู้สึกว่านายน้อยเสี่ยวไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ทว่าเอ่ยไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะถึงอย่างไรทั้งสองฝ่ายก็มีปากเสียงกันไปแล้ว บัดนี้มีเรื่องสำคัญกว่าจะต้องจัดการ ซึ่งเขาถือคติว่า ‘ยอมให้ท่านประมุขเยยวุ่นเคือง แต่จะไม่ยอมให้เจ้าสำนักเสียใจ’ จึงเตรียมเข้ามาจับเยียวมัดไว้เสีย

เขามองดาวเด่นอย่างกังวล แล้วคิดหาเหตุผลที่พอจะฟังขึ้น “นายน้อยเสี่ยว การไถ่ตัวดาวเด่นนั้นราคายอมไม่น้อยเป็นแน่ เราไม่ได้พกเงินออกมามากมายถึงเพียงนั้น มิสู้ให้เขารอที่นี้ก่อน หลังกลับถึงวัดเส้าหลินค่อยขอให้เจ้าสำนักส่งคนมารับตัวเขาจะดีกว่านะขอรับ”

เยียวกล่าว “เจ้าไม่รู้หรือว่าดาวเด่นผู้นี้พิเศษมากนะ เขาเป็นศิลปินชายศิลปะ ไม่ได้ขายเรือนร่าง หากเขาได้พบผู้ที่อยากติดตามในอนาคตก็สามารถติดตามคณูนั้นไปได้โดยไม่ต้องเสียแม้แต่สตางค์แดงเดียวเบาใจได้ ไม่ต้องใช้เงินหรอก”

ชายหน้าบาก “...”

เหตุใดบนโลกนี้ถึงมีเก้าแก่ที่ใจกว้างถึงเพียงนี้เล่า!

ขณะนั้นเว่ยเจียงเยว่ก็เดินเข้ามาพอดี

เขาแค่กลัวว่าจะเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นอย่างเมื่อครู จึงสองจิตสองใจ อยู่ที่หน้าประตูมาตลอด จนกระทั่งเห็นคนของสำนักชวงจี้ยังไม่ออกมา จึงทนไม่ไหวต้องการจะไปสืบสาวมูลเหตุ เมื่อมาถึงก็มองไปยังคนบนพื้นแล้ว เอ่ยถาม “เกิดสิ่งใดขึ้น”

เยไย๋วมอบคำตอบเดียวกันแก่เขาอย่างสบาย ๆ พร้อมบอกอย่าง ยินดีปรีดาว่าดาวเด่นตัดสินใจจะติดตามเขาไปด้วย

เว่ยเจียงเยว่ที่เพิ่งเกิดความคิดชั่วแล่นขึ้นในใจว่า ‘คุณชายเสียอาจมี จุดประสงค์อื่น’ พลันต้องบ่ดทิ้งไปเสีย เขาขมวดคิ้วจ้องมองผู้ฟังที่กำลัง สลบลีลา นึกสงสัยว่าคนผู้นี้ทำให้คุณชายเสียพอใจได้อย่างไร

เยไย๋วไม่สนใจแววตาสงสัยของอีกฝ่าย ซ้อนร่างคนบนพื้นไปวาง บนเตียงนุ่มที่อยู่ด้านข้าง ทั้งยังรวบผมยาวให้อย่างระมัดระวัง ชายหน้าบาก เห็นแล้วหัวใจพลันเย็นเยียบ

ยามนี้ตีสี่โหลที่อยู่ข้างนอกก็หมดความอดทนในที่สุด จึงกล่าว ลั่นๆว่า “เส้าเทียน”

เหรินเส้าเทียนยิ้มแล้วใช้นิ้วมือสะกิดเบาๆ ที่เสาสีแดงข้างๆ นิ้วมือ ทั้งนิ้วพลันหายวับเข้าไปในเส้าทันที รวากับสะกิดเต้าหู้อย่างไรอย่างนั้น

ชายผู้นั้น “...”

ตีสี่โหลกล่าวด้วยใบหน้าเคร่งขรึม “ท่านลุง คิดเสียว่าพวกเรา ซดใช้ให้แล้วเถิด ยามนี้ได้เวลาแล้ว ผู้เข้านอนเร็วหน่อยจะดีกว่า”

ชายคนนั้นมองไปที่เส้า ช่มมาดโอหังเอาไว้ แล้วเดินจากไปด้วย ความโกรธเคือง

คุณชายสำนักต่าง ๆ กวาดตาเห็นห้องส่วนตัวของคุณชายเสียเปิดอยู่ จึงเดินไปหา เมื่อครุ่นเก้าแก่อยู่กับการห้ามคนตีกัน ยามนี้คิดถึงดาวเด่น ของตัวเอง จึงรีบสาวเท้าตามไปที่ประตู ครั้นเห็นผู้ฟังหมดสติ สีหน้าพลัน เปลี่ยนไปเล็กน้อย “เขาเป็นอะไร”

เยโฮยัวโบหน้าเบื่อนยิ้ม เอ่ยอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเป็นรอบที่สาม

เถ้าแก่ประหลาดใจ กล่าวว่า “จะเป็นไปได้อย่างไร”

เยโฮยัวกล่าว “จะใช้หรือไม่ พรุ่งนี้เจ้าถามเขาก็ได้”

เถ้าแก่ล้าลัก แอบคิดเรื่องนี้ในใจพลางกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นพวกท่าน
มีผู้กลับห้องไปก่อนจะดีกว่ากระมัง”

เยโฮยัวกล่าว “ไม่ต้อง ข้าชอบห้องรับรองนี้มาก คืนนี้จะนอนที่นี่”

เถ้าแก่ล้าลักคนหนึ่ง ในที่สุดก็ไม่ได้คัดค้าน สั่งให้คนนำผ้าห่มมาให้
แล้วออกไป เยโฮยัวโบกมือเป็นสัญญาณว่าให้คนที่เหลือออกไปได้

คุณชายผู้หนึ่งอดถามไม่ได้ว่า “พวกเราไม่พบสิ่งใดที่เป็นประโยชน์เลย
คุณชายเสี่ยวมีความเห็นอย่างไร”

เยโฮยัวรีบไปครู่หนึ่ง แล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะกล่าวว่า “เช่นนั้น
ก็ไปค้นห้องของผู้ฝัง ดูว่ามีห้องลับหรือทางลับซ่อนอยู่หรือไม่”

ทุกคนถึงกับผงะ

ชายหน้าบากมองเห็นความหวังอันริบหรี่ “นายน้อยเสี่ยวรู้ลึกกว่าเขา
มีพิรุณใช้หรือไม่”

“เปล่า ข้าแค่คิดว่าผู้ฝังมีสถานะค่อนข้างพิเศษในหอชายบำเรอแห่งนี้
เมื่อครู่เขาตกลงปลงใจจะตามข้าไปโดยสมัครใจ ไม่รู้ว่าจะคิดจะอาศัยข้า
แอบเข้าวัดเส้าหลินหรือไม่” เยโฮยัวหยุดชะงักแล้วกระซิบว่า “ตั้งแต่สูญเสีย
วิทยายุทธ์ไปจนหมด ข้าก็อยากหาใครสักคนที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยอย่างสงบ
และมั่นคง ไม่ง่ายเลยกว่าจะเจอคนที่ถูกใจ หวังเพียงว่าเขาจะไม่โกหกข้า”

เมื่อทุกคนได้ยินกลับไม่อยากไปค้นหาสักเท่าใดแล้ว

แต่ชายหน้าบากผู้เย็นชาและโหดเหี้ยมตัดสินใจว่าจะไปค้นหาให้
ละเอียดรอบคอบสักตั้ง ถึงขั้นคิดจะซุดทางลับขึ้นมาด้วยตัวเองแล้วยึด
ความผิดใส่ผู้ฝังเสียด้วยซ้ำ

“ไปเถิด ไม่ต้องห่วงข้า ต่อหน้าผู้กล้าชาวยูทธ์ ความรักระหว่าง
หนุ่มสาวจะถือเป็นอะไรก็ได้” เยโฮยัวกล่าวจริงจังอย่างยิ่ง แล้วยังฝากฝัง
ในตอนท้ายว่า “หากเขามีความผิดจริง มีวายเถ้าแก่คงมีมลทินด้วย ยามที่
ค้นหาอย่าให้เถ้าแก่จับได้ พวกเจ้ามีกันตั้งหลายคน จับตาดูเถ้าแก่ไว้สักคน

เรื่องแค่นี้คงทำได้ใช่ไหม?”

ทุกคนพยักหน้าแล้วหมุนตัวเดินจากไป ชายหน้าบากยอมตามไปด้วย ก่อนออกไปยังเรียกหาคนของสำนักชวงจี กำชับให้พวกเขาคุ้มกันนายน้อย เสี่ยวให้ดี อย่าให้เกิดเรื่องไม่คาดคิดใดๆ เต็ดขาด คนในสำนักเหล่านั้น ขานรับ เดิมต้องการเข้าไปในห้อง ทว่านายน้อยเสี่ยวกลับเชิฐออกมา ด้วยคำพูดไม่เก๋คำ จึงทำได้เพียงยืนเงี่ยหูฟังอยู่นอกประตูเท่านั้น

ห้องเงียบสงบลงอีกครั้ง เย่โย่วแหวกปอยผมยาวของผู้ผิงออกมา มองไปที่ลายนิ้วมือจางๆ สองรอยบนคออีกฝ่ายแวบหนึ่ง จากนั้นจึงหยิบ น้ำค่างร่อยหญ้าออกมาทำให้หนึ่งชั้น คิดว่ารอยแผลสมควรจะหายได้ใน ชั่วโมงคืน

เขากลับไปนั่งที่ จัดระเบียบความคิดของตนพลางรอข่าวอย่างอดทน เมื่อตีมาถึงจนถึงถ้วยที่สาม ชายหน้าบากก็วิ่งกระหืดกระหอบกลับมารายงาน ด้วยความตื่นเต้น

เย่โย่วถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “พบสิ่งผิดปกติจริงหรือ?”

ชายหน้าบากมองดูท่าทีของนายน้อยเสี่ยว พยายามทำให้น้ำเสียง ฟังดูสับสนเล็กน้อย แล้วกล่าวว่า “ขอรับ มีทางลับ ที่แรกคุณชายติง และคนอื่นๆ ปรึกษากันว่าจะเข้าไป แต่พวกเหรินเส้าเทียนขวางไว้ขอรับ”

เย่โย่วไม่แปลกใจเลยสักนิดเดียว

คนของเขาจับตามองหลิวฮวามานานแล้ว รู้ว่านางมีบ้านอยู่ในเมือง เสี่ยงชิง หายไปสักระยะหนึ่งก็จะมาสักครั้ง และอาจมีทางลับในบ้าน เพียงแต่ที่ผ่านมายังไม่ชัดเจนว่าเส้นทางนั้นนำไปสู่แห่งใด บ้านหลังนั้นอยู่ ทางตะวันออกของเมือง ทว่าหอชายบำเรออยู่ทางตะวันตกของเมือง อยู่ห่างกันมากเกินไป อีกทั้งคนของเขาเคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของ ดาวเด่น หลังจากสอบถามจนได้รู้ว่ามีความเกี่ยวข้องกับเจ้าแก็ อยู่บ้าง จึงไม่ได้คิดมาถึงเรื่องนี้

ยิ่งไปกว่านั้นคนของหมากสีชาวผู้สั่งการไปยังคุกผู้ถูกลักเป็นเพียง เด็กหนุ่ม จึงนำแปลกใจอยู่บ้าง เมื่อครั้งฟังติงสี่ไหลและคนอื่นๆ เล่าจบ พลันตระหนักถึงจุดนี้จึงพาคนมาที่นี่

เขาหลับตา “อืม ข้าเข้าใจแล้ว”

ชายหน้าบากกล่าว “แล้วเขา...”

“ใช้แผนซ้อนแผน” เย่โย่วกล่าว “ไหนๆ เขาก็อยากไปวัดเส้าหลินแล้ว ข้าจะพาเขาไป มัดเขาไว้ก็พอ”

ชายหน้าบากรู้สึกสบายใจ แน่ว่า “นายน้อยเสี่ยวรีบเข้านอนเร็ว ลักหน้อยเถิดขอรับ”

เย่โย่วกล่าว “เจ้าไปเถิด ข้าอยากอยู่เป็นเพื่อนเขาที่นี่”

เด็กหนุ่มผู้นี้มีดีอะไร จะดีเลิศเท่าเจ้าสำนักของพวกเขาได้หรือ

ชายหน้าบากไม่เข้าใจ ยืนเฝ้าอยู่ข้างนายน้อยเสี่ยวเงิบๆ จนกระทั่งเกือบรุ่งสางถึงค่อยเปลี่ยนกะ เตรียมพักผ่อนสักงีบ กลางวันจะได้ออกเดินทางได้

ทว่าเย่โย่วให้คนออกไปเฝ้าข้างนอกเหมือนเดิม แล้วเดินไปนั่งที่เตียงนุ่ม ตวัดปอยเส้นผมละเอียดของผูดึงขึ้นมาเล่นพลางเอ่ยว่า “หากยังไม่ตื่นอีก ข้าจะไม่เกรงใจแล้วนะ”

ผูดึงลืมตา “เจ้าให้ข้ากินสิ่งใด”

“ยังต้องถามอีกหรือ ย่อมต้องเป็นยาพิษอยู่แล้ว หากไม่กินยาแก้พิษภายในสามวันจะตายอย่างทรมานทุกรายในทันที” เย่โย่วถามอย่างอ่อนโยน “เป็นอย่างไรบ้าง เมื่อใช้กำลังภายใน ช่องท้องจะเจ็บปวดอย่างรุนแรงใช่หรือไม่”

ผูดึงไม่เปิดปากเอ่ย

เหตุผลที่เขาไม่ส่งเสียงในยามที่ฟื้นคืนสติแล้ว เป็นเพราะรับรู้ได้ว่าร่างกายไม่ค่อยปกติจึงไม่รู้ว่า เขาม “เจ้าคิดจะทำสิ่งใด”

เย่โย่วตอบ “เชิญเจ้าไปวัดเส้าหลิน เจ้าอาวาสคือหยวนปฏิบัติต่อผู้คนอย่างดีเสมอมา อย่างไรเสียก็คงไม่สังหารเจ้าหรอก”

ผูดึงจ้องเขาเขม็ง “ยาถอนพิษเล่า”

เย่โย่วกล่าว “เตี้ยเจ้าบอกเถ่าเถ่าว่าเต็มใจจะไปกับข้า ข้าจะให้เจ้าเมื่อออกจากเมือง ข้าเอ่ยคำไหนคำนั้น”

ผูดึงกล่าว “เหตุใดข้าต้องเชื่อเจ้า”

เยไย๋อ๋มระรีน วางปอยผมลง ลูบใบหน้าอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา
“ยอดรัก ตอนนี่เจ้าไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ทำได้เพียงเชื่อใจข้าเท่านั้น”

ผู้ฟังนิ่งเงียบ

เยไย๋อ๋มคลายจุดชีพจรแล้วปล่อยให้เขาอยู่คนเดียว

เช้าวันรุ่งขึ้น ดิงสี่ไหลและพรรคพวกเห็นดาวเด่นมองเก้าแก่เดินเข้า
ประตูมา ก่อนจะสารภาพว่าตกหลุมรักคุณชายเสี่ยวตั้งแต่แรกพบ เชื่อว่า
คุณชายเสี่ยวเป็นบุพผาลันนิवासของตน จะติดตามเขาไปจนสุดหล้าฟ้าเขียว
และใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

เก้าแก่อ้าปากค้าง ทว่าไม่ได้ซัดขวาง “ถ้าเช่นนั้นก็ไปเถิด”

ดิงสี่ไหลและคนอื่นๆ รู้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่าผู้ฟังหลอกใช้คุณชายเสี่ยว
ทว่าเพื่อประโยชน์ของแผนการใหญ่ พวกเขาจึงไม่เปิดโปง เพียงแสร้งทำ
เป็นไร้เดียงสา แล้วพาผู้ฟังไปวัดเก้าเหลิน ถึงอย่างไรคนผู้นี้ก็คือคนของ
หมากสีขาว จึงถือว่าพวกเขาได้สร้างความดีความชอบเช่นกัน

ทว่า...พวกเขาอดมองคุณชายเสี่ยวด้วยความเห็นใจไม่ได้

เยไย๋อ๋มมองผู้ฟังอย่างเงียบเชียบ แวดตาดูสับสนเสียดายความเจ็บปวด
รวดร้าวใจอยู่ในทีเล็กน้อย

ทุกคนพลันเป็นทุกข์ไปด้วย ต่างพากันเชื้อเชิญให้เขาขึ้นรถม้า

เยไย๋อ๋มกล่าว “ไม่เป็นไร ข้าไปคันเดียวกับเขาได้”

โอ๊ย ช่างน่าอึดอัดเสียนี้กระไร!

ทุกคนอดเกลียดกล่อมไม่ได้ ทว่าเยไย๋อ๋มตัดสินใจแล้ว ไม่สนใจว่า
ผู้ใดจะห้ามปราม ก้าวเข้าไปในรถม้าที่เก้าแก่เตรียมไว้ให้ผู้ฟัง

ผู้ฟังมองเขาอย่างเฉยเมย “เจ้าพูดสิ่งใดกับพวกเขา”

เยไย๋อ๋มพลาบกล่าว “เจ้าเตาสิ”

ผู้ฟังไม่ยอมใฝ่ใจจึงเบือนหน้าหนีไปทางอื่น จนกระทั่งรถม้าแล่นออก
จากประตูเมืองถึงมองไปทางชายผู้นั้นอีกครั้ง เยไย๋อ๋มเข้าใจแจ่มแจ้งจึงหยิบยา
ให้เขาหนึ่งเม็ด ผู้ฟังลังเลครู่หนึ่งก่อนจะกินเข้าไปในชั่วพริบตา หลังจากนั้น

ไม่นานเมื่อรู้สึกได้ว่าอาการดีขึ้นแล้วก็เอ่ยถาม “เมื่อวานเจ้าถูกเปิดโปงแล้ว ไม่กลัวว่าคนของข้าจะส่งข้ากลับไปวัดเส้าหลินแล้วหรือ”

เยไยวยิ้มเล็กน้อย ไม่ตอบเขา

ยามนี้ผู้คนในวัดเส้าหลินต้องการเพียงหาวิธีจับตัวหมากสีขาว ให้อยู่หมัด บรรดาเจ้าสำนักเหล่านั้นต่างจับตามองกันเอง หมากสีขาว ถูกกอดตันจากรอบด้าน ย่อมไม่กล้ารับข่าวสารส่งเดช ส่วนเจ้าเมืองเสียงซิง ก็ถูกจับไว้แล้ว พวกเขาปราศจากผู้นำ เกรงว่าไม่อาจกระทำการบุ่มพาม ได้ชั่วคราว ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคืนนี้ประตูเมืองปิดแล้ว หากพวกเขาคิดจะ ส่งข่าวไปข้างนอก ก็ทำได้เพียงใช้นกพิราบสื่อสารเท่านั้น ทว่าเยไยวมีลูกน้อง อยู่ในเมืองเสียงซิงไม่น้อย ไม่มีทางปล่อยให้นกพิราบบินออกไปได้แม้แต่ว่าตัวเดียว

สิ่งสำคัญที่สุดคือ เมื่อรุ่งสางผู้ฟังเอ่ยปากด้วยตนเองว่าจะออกไปกับ พวกเขา ถ้าแกคงคิดว่าผู้ฟังอยากจะทำอะไรกับวัดเส้าหลินเป็นแน่ จึงยังไม่กล้า ว่าวาม

ผู้ฟังรออยู่พักใหญ่กลับไม่เห็นอีกฝ่ายปริปาก จึงมองเขาสองสามครั้ง แล้วเปลี่ยนคำถาม “เจ้าจับข้ากลับไป ไม่กลัวข้าจะเปิดโปงว่าเจ้าคือหมาก สีดำหรือ เจ้า...”

ทันใดนั้นเยไยวใช้มือสกัดจุดชีพจร ครานี้ผู้ฟังมีอาจหลบหนีได้ เช่นเดิม เขารู้ดีว่าวิหยายุทธ์ของชายผู้นี้สูงส่งเหลือเกินจึงจำต้องหุบปาก เอาไว้ แม้อยากรู้ว่าเขาจะทำสิ่งใดต่อไปก็ตาม เยไยวยิ้มให้อีกครา ซ่อนคน ผู้นี้ไว้ให้อ้อมแขน แล้วเริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้าของอีกฝ่าย

ผู้ฟังจ้องตาเขม็ง

“อย่าตกใจไป” เยไยวกล่าว “ข้าแค่อยากค้นดูว่าเจ้ามีสิ่งของที่เป็น ประโยชน์ติดตัวมาหรือไม่ หากข้าหาป้ายหยกได้สักชิ้นแล้วนำไปลวงหลิวฮวา ลักหน้อย นางน่าจะถูกหลอกล่อได้ง่ายกว่าเจ้ามากทีเดียว”

“...” หากผู้ฟังขยับได้ ย่อมขอสู้ตายอย่างแน่นอน

ทั้งสองคนใช้กำลังภายในระดับเสียงพุดคุยไว้ ชายหน้าปากที่นั่งอยู่ข้างนอก จึงไม่ได้ยินเสียง

เขาเพียงรู้สึกว่ามีรถม้าเจียบสนิทไปชั่วขณะ จึงอดเหลียวหลังแล้ว ยกฝ่าม่านรถม้าขึ้นแอบดูแวบหนึ่งไม่ได้ ครั้นเห็นนายน้อยเลี้ยวอุ้มคนไว้ให้อ้อมแขนก็สลตในทันใด

เยียวเหือบมองออกไปด้านนอก

ชายหน้าปากลดม่านลงด้วยความเศร้าระทม

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ถ้าแกก็พบสัญลักษณ์ขอความช่วยเหลือบนพิณของผู้ผิง ไบหน้าพลันเปลี่ยนสี รีบส่งคนไล่ตามไป ไม่สนว่าต้องลงทุนลงแรงเท่าใด ขอเพียงช่วยผู้ผิงกลับมาให้ได้

กลุ่มคนจากเงามีตพุงร่างราวสายลมพัดแรงไปตามทิศทางที่คุณชายสำนักต่างๆ จากไปในทันใด

บทที่ 44

ชายหน้าบาก ร้อนใจประหนึ่งนั่งอยู่บนกองเพลิง

เขาตั้งใจฟังเสียงเคลื่อนไหวในรถม้าสักพัก ในที่สุดก็ทนไม่ไหว แหกม่านเป็นช่องเล็กๆ แล้วลอบมองด้านใน พบว่ามือของนายน้อยเสี่ยวดูเหมือนจะสอดเข้าไปใต้เสื้อผ้าของอีกฝ่าย ชายหน้าบากพลันตกใจ คิดในใจว่า คงไม่ใช่ นายน้อยเสี่ยวรู้ว่าผู้ฟังต้องถูกขังเมื่อไปถึงวัดเล่าหลิน จึงถือโอกาสหาเศษหาเลยหรือกนะ

ไม่ใช่หรือก

นายน้อยเสี่ยวเป็นคนซุ่มซ่ามหรือ หรือถูกความรักครอบงำจนขาดสติ เขาชำเลืองมองอีกสองสามครั้ง เห็นว่าทั้งสองอิงแอบแนบชิดกันยิ่งนัก คล้ายกำลังคลอเคลีย เมื่อเห็นคนบังคับรถม้าข้างๆ เหลือบมองแวบหนึ่ง จึงปิดม่านแล้วนั่งอย่างซุ่มกะทือ ในใจรู้สึกเศร้าระทมยิ่งนัก

หลายปีมานี้ ไม่ง่ายเลยกว่าเจ้าสำนักของพวกเขาจะมีคนโปรดเสียที ผู้ใดจะรู้ว่าบุปผาที่ร่วงหล่นลงมา จะจงใจไหลไปตามธาราอย่างโหดเหี้ยม ไม่มีใจให้เลยสักนิด ต่อให้คนผู้หนึ่งพินิจความทรงจำแล้วไม่ชอบเด็กหนุ่มผู้หนึ่งก็ตาม ทว่าก็ยังมิคุณหนูเถาหมิงงามคนสนิทอยู่ แล้วเจ้าสำนักของพวกเขา จะทำอะไร...เดี๋ยวก่อน ผู้ฟังกับคุณหนูเถามีจุดที่เหมือนกันคือทั้งคู่เล่นพิณได้ดี หรือว่าประมุขเยจะโปรดปรานผู้ที่เล่นพิณเป็น

จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าได้ค้นพบความจริงอย่างหนึ่ง จึงตัดสินใจว่าจะกลับไป

บอกเจ้าสำนักก็ให้หัดเล่าเรียนเพลงพินเพิ่มเติม

ยามนี้เยไยวถึงป้ายคำสั่งและป้ายหยกชิ้นหนึ่งออกมาจากตัวผู้ผิงแล้ว เขาเหลือบมองคร่าว ๆ ปราดหนึ่ง แล้วคืนป้ายคำสั่งให้ ยึดเพียงป้ายหยกไว้เท่านั้น

ผู้ผิงจิตใจหม่นหมองลงเล็กน้อย

เขาอยู่ในตำแหน่งสูง เคยพิจารณาถึงความเป็นไปได้ที่จะถูกจับมาตั้งนานแล้ว จึงทำป้ายคำสั่งสำหรับถ่ายทอดเหตุร้ายขึ้นเป็นพิเศษ เพราะเมื่อคนทั่วไปเห็นของสองสิ่งนี้ มักจะรู้สึกลัวว่าป้ายคำสั่งมีประโยชน์และจะไม่ใส่ใจป้ายหยกชิ้นหนึ่งที่ดูพื้น ๆ ไม่มีสิ่งใดแปลกพิสดาร ดังนั้นหากเขาถูกจับได้จริง ๆ แล้วคนที่จับเขานำป้ายคำสั่งไปหาคนของเขา ฝ่ายหลังก็จะรู้ว่าเขาตกที่นั่งลำบากและจะไม่ถูกหลอกง่าย ๆ

ทว่าคนผู้นี้กลับเลือกเอาป้ายหยกไป ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่นอน

ผู้ผิงถามโดยไม่รู้ตัว “เจ้าส่งคนเข้ามาแทรกซึมในกลุ่มของพวกเรานี้หรือไม่ ไม่น่าจะใช้...”

เขาไม่รอให้เยไยวตอบ กลับชิงปฏิเสธตัดหน้าเสียเอง “ไม่น่าจะใช้ ไม่เช่นนั้นเจ้าควรจะมาหาข้าตั้งนานแล้ว...เจ้าเคยจับคนของพวกเราไว้แล้วได้รู้บางสิ่งจากปากเขาใช่หรือไม่”

เยไยววางผู้ผิงลง แล้วจัดเสื้อผ้าอีกฝ่ายให้เรียบร้อยอย่างลวก ๆ “หืม?”

ผู้ผิงถาม “ครั้งที่แล้วเราพบว่ามีคนสะกดรอยตามหลิววา ใช่คนของเจ้าหรือไม่”

เยไยวถามด้วยรอยยิ้มกริ่ม “ใช่หรือไม่ใช่ดีเล่า”

“ถึงอย่างไรข้าก็นับว่าเป็นคนของเจ้าแล้ว” ผู้ผิงกล่าว

นับตั้งแต่คนผู้นี้เข้ามาพัวพัน เขายังไม่เคยโต้แย้งเลยว่าอีกฝ่ายจับคนผิด เพราะนั่นเป็นการกระทำที่โง่เขลาเกินไป ทว่าเขายังต้องการความชัดเจนบางอย่าง จึงถามว่า “ตกลงพวกเจ้าสาวมาถึงตัวข้าได้อย่างไร หลิววาบอกงั้นนี่”

“ไม่ใช่ เรื่องนี้ต้องขอบคุณบรรดานายน้อย” ครั้งนี้เยียวใจกว้างเล่าต้นสายปลายเหตุให้เขาฟังหนึ่งรอบ พอเห็นความเย็นชาที่วาบผ่านในสายตาของอีกฝ่ายก็ยิ้มแล้วถามว่า “หลีสวาจิตซัซซ้อณเกินไป คงไม่กล้าบอกเรื่องนี้กับเจ้าใช่หรือไม่”

ผู้ฟังไม่ตอบ แต่ถามกลับว่า “แล้วเหตุใดเจ้าจึงซัซซ้อณมาที่ข้า”

เยียวกล่าวด้วยน้ำเสียงละมุนชวนให้วาบหวาม “เพราะข้าตกหลุมรักเจ้าตั้งแต่แรกพบ แม้เจ้าจะคิดไม่เหมือนกัน ทว่าข้าก็ยังคิดจะไขว่คว้าเจ้ามาให้ได้”

ผู้ฟังถูกทะเลียมหลายต่อหลายครั้งแล้ว จึงแสรังกล่าวไปตามน้ำ “ไหนๆ เจ้าก็ชอบข้าแล้ว ขอให้ข้าได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าบ้างสิ บางทีข้าอาจจะผูกใจรักเจ้าเช่นกัน ทั้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง แล้วเที่ยวพเนจรไปสุดขอบฟ้ากับเจ้า”

“ยอมได้” เยียวเอ่ยคำไหนคำนั้น เขาถอดหน้ากากที่ใช้อำพรางออกทันที ผู้ฟังไม่คาดคิดมาก่อนว่าอีกฝ่ายจะตอบตกลงอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้ และยิ่งนึกไม่ถึงว่าใบหน้าใต้ฉิวหนึ่งปลอมนั้นจะนำหลงใหลเย้ายวนเช่นนั้นได้ จึงตะลึงงันไปในบัดดล

เยียวเซยคางผู้ฟังแล้วโน้มตัวเข้าไปใกล้ “เป็นอย่างไร พอจะเข้าตาเจ้าบ้างหรือไม่”

ผู้ฟังกลับมาีสติอย่างรวดเร็ว เขาระงับความตกใจเอาไว้ แล้วกล่าวอย่างจริงใจ “งามยิ่ง”

เยียวถาม “แล้วเจ้ายินดีจะติดตามข้าหรือไม่”

ผู้ฟังตอบ “ข้าจะพิจารณา”

“ดี ไม่ว่านานแค่ไหนข้าก็จะรอ” เยียวเอ่ยอย่างรักใคร่ แล้วปล่อยให้อีกฝ่ายนั่งลง ก่อนจะโพล่งถาม “บ้านเจ้าอยู่ที่ใด ยังมีญาติพี่น้องอยู่หรือไม่ หากกองกำลังของเจ้าถูกกวาดล้างจนสิ้นซาก ข้าจะดูแลพวกเขาแทนเจ้าในอนาคต”

ผู้ฟังตอบ “ไม่รบกวนเจ้าให้ลำบากหรอก”

เยียวกล่าว “เจ้าไม่ยากบอกข้า จำไม่ได้ หรือไม่เคยกลับไป

เยี่ยมบ้านกันแน่”

ฝูงผึ้งฟังแล้วตกใจจนเสียวขวัญ คนผู้นี้จะทดสอบว่าตอนเด็ก ๆ เขาเคยกินยาเปลี่ยนความทรงจำพวกนั้นหรือไม่ เป็นไปได้หรือ ไฉนเขาจึงรู้กระทั่งเรื่องนี้

เยไย่สบตาเขา รู้ทันทีว่าฝูงผึ้งก็รู้ว่ามียาชนิดนี้อยู่ คนฉลาดอย่างฝูงผึ้งย่อมพยายามตรวจสอบทุกวิถีทางว่า ความทรงจำของตนเองเป็นความจริงหรือไม่ เยไย่จึงตรองว่าอีกฝ่ายไม่น่าจะเคยกินยามาก่อน

เขาถอนหายใจด้วยความเสียดายอยู่ในใจ แล้วกล่าว “ข้าสงสัยเจ้า เพราะได้ยินว่ามีคนมากมายมาคุ้มกันอยู่รอบตัวเจ้า ฉะนั้นจึงเดาได้ว่าสถานะย่อมไม่ธรรมดา”

ฝูงผึ้งจึงไปชั่วขณะก่อนจะตระหนักได้ว่าเขาตอบคำถามก่อนหน้านี้ของตัวเอง ทว่าผู้คุ้มกันเหล่านั้นล้วนเป็นยอดฝีมือที่เคยกินยา หากคนผู้นี้ได้ยินทั้งหมดจริง วิทยายุทธ์จะล้ำเลิศมากเพียงใด

เขาถึงกับจำต้องคำนวณความแข็งแกร่งของชายผู้นี้ใหม่อีกครั้ง

เยไย่ปล่อยให้อีกฝ่ายพินิจพิเคราะห์อย่างใจเย็น แล้วหยิบหนังสือออกมา ข้าง ๆ ขึ้นมาเตรียมจะสวมใส่ พลันได้ยินเสียงเกือกม้าแว่วมาจากด้านหลังอย่างกระชั้นชิด เสียงเกือกม้าค่อย ๆ มารวมจนเป็นกลุ่มก้อน เห็นได้ชัดว่ามีคนจำนวนมาก

ชายหน้าบากเล็กมานของรถม้าขึ้น “นายน้อยเสี่ยว มีคนตามมาขอรับ...”

เขาเผชิญหน้ากับเยไย่โดยตรง เมื่อเห็นนายน้อยเสี่ยวถึงขั้นปลดหน้ากากปลอมตัวออก ความคิดแรกที่แวบเข้ามาคือนายน้อยเสี่ยวทำเพื่อให้ฝูงผึ้งชื่นชอบ ถึงขั้นนำกลหญิงงาม¹ มาใช้เชียวหรือ!

เยไย่สวมหน้ากากหนังสือแล้วกล่าว “ผู้มาเยือนมิได้มาดี”

ชายหน้าบากใจสั้นระรัว ไม่คิดถึงสิ่งต่าง ๆ อีก รีบอารักขาพวกเขา

¹ หรืออุบายสาวงาม เป็นหนึ่งในสามสิบหกกลยุทธ์ ซึ่งเป็นตำรายุทธพิชัยเล่มสำคัญของจีน โดยกลยุทธ์นี้จะส่งสาวงามเข้าไปสร้างความหวาดระแวงกันเองหรือมอมเมาฝ่ายศัตรู

อย่างว่องไว ทั้งยังสกัดจุดซีพจรของผู้ฝังป้องกันไว้ก่อนอีกด้วย เมื่อเห็นว่า เขาไม่หลบไม่หนี ทั้งยังให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีก็อดแปลกใจเล็กน้อย ไม่ได้

“...” ยามนี้แม้กระทั่งส่งเสียงผู้ฝังยังทำไม่ได้ จึงไม่อาจบอกเขาว่า ตนถูกสกัดจุดอยู่ก่อนแล้ว ทำได้เพียงเบนสายตาไปอีกด้านอย่างเงิบๆ

ขณะนี้คนของกลุ่มเงาจันทร์และกลุ่มเวหาได้ประมือต่อสู้กับกลุ่มคนชุดดำแล้ว

พวกเขาแทบจะรู้ในทันทีว่าพลังกำลังของอีกฝ่ายไม่อ่อนด้อย สีหน้าท่าทางจึงเคร่งเครียดขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม และรีบจ้วงจหวะแบ่งคนบางส่วนออกไปสกัดคนเหล่านั้นไว้ในฉับพลัน ส่วนคนที่เหลือคุ้มกันคุณชายสำนักต่างๆ ให้หนีห่างออกไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาออกมาได้หนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว ทางวัดเส้าหลินน่าจะส่งคนมาตามหา หากได้พบกันเมื่อใดก็ไม่มีส่วนต้องกังวล

ขณะที่เว่ยเจียงเยว่คิดว่ากระบี่จะออกไปข้างนอก กลับถูกคนของกลุ่มเวหาที่มีสายตาเฉียบคมและเคลื่อนไหวว่องไวเข้ามาห้ามไว้ เขาจึงเอ่ยเสียงเยียบเย็นว่า “ข้าจะอยู่ที่นี้เอง พวกเจ้าคุ้มกันคนออกไป”

คนของกลุ่มเวหากล่าว “ไม่ได้ขอรับ นายน้อยรอง คนพวกนั้นล้วนเป็นยอดฝีมือนะขอรับ”

ดิงลี่ไหลที่อยู่ข้างๆ พยักหน้าตาม

พอเขารู้สึกวิตกกังวล ก็ยิ่งเอ่ยวาจามากขึ้นตาม “เชื่อฟังเขาเถิด เจ้าอยู่เฉยๆ อย่าตามไปก่อความวุ่นวาย”

เว่ยเจียงเยว่กล่าวว่า “เจ้าคิดว่าข้าเป็นเหมือนพวกเจ้าหรือ”

ดิงลี่ไหลไม่พอใจ “พูดเช่นนั้นได้อย่างไร หากไม่มีพวกเรา เจ้าจะรู้จักเมืองเสียงซิ่งรี”

เว่ยเจียงเยว่ไม่ต้องการโต้เถียงกับเขา จึงเปิดผ้าม่านดูสถานการณ์อีกครั้ง เมื่อเห็นกลุ่มคนชุดดำนี้ดูเหมือนจะหารถม้าของผู้ฝังเจอแล้ว หลังจากฝ่าวงล้อมไปได้จึงมีสองคนพุ่งตรงไปที่รถม้าคันนั้นทันที เขาอด

ชักสีหน้าไม่ได้ “ให้ข้าลงไป!”

บุตรชายผู้นำสหพันธ์และติงสีไหลกล่าวพร้อมเพรียงกัน “อย่ารันทาที่ตาย!”

เว่ยเจียงเย่ว์ทำหูทวนลมแล้วรีบออกไปด้านนอก

กลุ่มเงาจันทร์ทราและกลุ่มเวทามีจำนวนจำกัด กลุ่มชายชุดดำมีเยอะกว่ามาก ทว่ากลุ่มหลังไม่ได้มีเจตนาต่อสู้ เพราะในไม่ช้าคนชุดดำหลายคนก็รีบตีฝ่าออกจากวงล้อมเพื่อไล่ล่ารถม้าของผู้ฝั่งไปอย่างรวดเร็ว แม้คนของสำนักชวงจี้จะแบ่งกันสกัดกันได้เป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากคนของอีกฝ่ายมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ สถานการณ์จึงทวีความโกลาหลมากขึ้นตามไปด้วย

ชายหน้าบากขบคิดในใจอย่างรวดเร็ว

ว่ากันตามเหตุผลแล้ว ในเมื่อผู้ฝั่งตกลงจะติดตามพวกเขา คนในเมืองเสียงซิงก็ไม่ควรไล่กวาดตามมา แม้จะเป็นคนของหมากสีดำ ก็ไม่ควรอยากเอาชีวิตของผู้ฝั่งถึงจะถูกต้อง ดังนั้นนี่ต้องเป็นเพราะทางเมืองเสียงซิงเปลี่ยนใจ คิดจะชิงตัวคนกลับไป หรือว่าหมากสีดำต้องการจับมัดคนด้วยมือตัวเองแล้วส่งให้วัดเส้าหลิน หรือเป็นคนมาจากกลุ่มอื่นกันแน่

สีหน้าเขาเคร่งเครียดเล็กน้อย คิดจะวางเดิมพันสักตั้ง ต้องการใช้ดาบปีบบังคับผู้ฝั่งไว้เพื่อข่มขู่คนเหล่านั้นให้ล่าถอย ทว่าทันใดนั้นชายชุดดำสองคนก็กระโดดออกมาจากป่าข้างทาง นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายไม่พูดพร่ำทำเพลงก็จะซัดอาวุธลับเข้าใส่เป็นแถบ ปักแทงเข้าหลังม้าม้าทั้งสองตัวพลันคำรามแล้วเริ่มหือตะบึงอย่างดุต้น

คนบังคับรถม้าไม่ทันจับเอาไว้ให้มัน ไม่นานจึงถูกโยนลงจากรถม้าโดยไม่ได้ตั้งตัว

ครั้งนั้นคิดว่าม้าสองตัวนี้จะวิ่งไปหาที่ตาย ชายหน้าบากจึงรีบกระชับบังเหียน ละทิ้งความคิดที่จะจับตัวประกันไว้เพื่อเผชิญหน้ากับพวกเขาเป็นการชั่วคราว

ผู้ฝั่งได้ยินเสียงเคลื่อนไหวข้างนอก เมื่อประเมินคนข้างๆ ก็เห็นว่าเขายังคงสงบตั้งแต่นั้นจนจบ ไม่รู้ว่าคิดสิ่งใดอยู่ เยียววังเกตเห็นสายตาของ

อีกฝ่าย จึงแก้จุดชีพจรให้เขาหนึ่งที่ ผู้ฝังสามารถพุดคุยได้แล้ว จึงถามว่า “เจ้าไม่กังวลหรือ”

“กังวล” เยี้ยวกล่าว “เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้าไม่ได้ปรึกษาмаพักใหญ่แล้ว ข้ากำลังคิดหาวิธีรับมืออยู่”

ผู้ฝังไม่ค่อยเชื่อ พอจะพุดอะไรบางอย่างอีกครั้ง พลันได้ยินเสียง คมดาบคมกระบี่กระทบกันดังสนั่น เห็นได้ชัดว่าชายหน้าบากเข้าต่อกรกับ คนพวกนั้นแล้ว

ชายชุดดำซ้ำของวิชาตัวเบา ขณะที่ชายหน้าบากควบคุมธรรมาได้ ไม่ทันไรก็ถูกพวกเขาไล่ตามทัน จึงทำได้เพียงรับมืออย่างจุกละทุกเท่านั้น เขาเหลือบเห็นชายชุดดำคนหนึ่งเคลื่อนเข้ามาใกล้ธรรมา สีหน้าพลันเปลี่ยนไป เล็กน้อย กัดฟันกรอด หยิบกริชออกมาสะบัดออกไปพุ่งปักสะโพกม้า เต็มแรง จากนั้นเผ่าดูธรรมาวิ่งหนีไปอย่างบ้าระห่ำ ภาวนาให้มันวิ่งไปยัง ที่ปลอดภัย

ม้าที่กำลังคลั่งพลันตื่นตระหนก วิ่งสะเปะสะปะตรงเข้าไปในป่าทึบ ทันใดนั้น ธรรมาก็สิ้นโคลงเคลง เยี้ยวช่วยประคองผู้ฝังไว้ครู่หนึ่ง ทั้งสองคนแทบจะ หนึ่งไม่ติดที่ ผู้ฝังเอ่ยถาม “ตอนนี้ควรทำอะไรดี”

เยี้ยวแหวกม่านออกมามองไปข้างหน้าแวบหนึ่ง จากนั้นมองชายชุดดำ ที่ไล่กวาดตามอยู่ข้างหลังอย่างไม่ลดละ แล้วถอนหายใจเบาๆ “ข้าสูญเสีย วรยุทธ์ทั้งหมด ย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเขา ทว่าคนต้องมีศักดิ์ศรี หากถูก จับได้ก็ต้องตายอยู่ดี มิสู้ลากคนรักกระโดดลงหน้าผาไปด้วยกันจะดีกว่า ถ้าได้ตายพร้อมกันเช่นนี้ ถือว่าตายโดยไม่เสียชาติเกิดแล้ว”

ผู้ฝังหัวใจระตุกฐบ กว่าจะแยกแยะได้ว่าเขาพุดจริงหรือเท็จ ก็ถูกเยี้ยวคว้าคอเสื้อไว้แล้วถูกพาตัวออกไป ครั้นเงยหน้าขึ้น ถึงได้เห็น แจ่มแจ้งว่ามีหน้าผาสูงชันอยู่ตรงหน้าจริงๆ

แม้ม้าทั้งสองตัวจะได้รับบาดเจ็บ แต่สัญชาตญาณในการเอาชีวิตรอดยังคงอยู่ พวกมันแผ่รื่องลางเสียงยาวดังระงมถึงขีดสุดแล้วค่อยๆ หยุดนิ่ง ทว่าเยี้ยวไม่หยุด เขาดึงคนข้างกายกระโดดลงไป เกาหลังเหยียด

ตรงจนเกือบจะเรียกได้ว่าไร้ความลังเลใดๆทั้งสิ้น

ฝูง “...!”

ชายชุดดำที่ไล่ติดตามมาถึงก่อน รวมทั้งชายหน้าบากและเว่ยเจียงเยวี่ ที่เข้ามาสมทบจากระยะไกลสุดลมหายใจเย็นยะเยือกเข้าพร้อมกัน จู่ๆ สมอง พลันว่างเปล่า พวกเขาคว้าขอบหน้าผา ยามเห็นความสูงระดับนี้ หัวใจ ก็ตกลงไปที่ตาตุ่ม

สถานการณ์วุ่นวายสงบลงอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองฝ่ายไม่มีใจจะสู้รบ จึงต่อสู้กันอีกเพียงครู่เดียวก็รีบไปช่วย ชีวิตคน

ในเวลานี้คนจากฝั่งของวัดเส้าหลินได้ทำการค้นหาจนมาถึงละแวก ไกล่เคี้ยงพอดี เหวินเหรินเหิงเป็นห่วงความปลอดภัยของศิษย์น้องจึงตามมาด้วย เมื่อได้ยินความคืบหน้าของเรื่องนี้ ฝิเท้าปล้นหยุดก็ก้มและมองไปทางลูกน้องอย่างเนิบช้าที่สุด น้ำเสียงราวกับจมดิ่งอยู่ในภาววังคัถ้าน้ำแข็ง “เจ้าพูดอีกทีสิ”